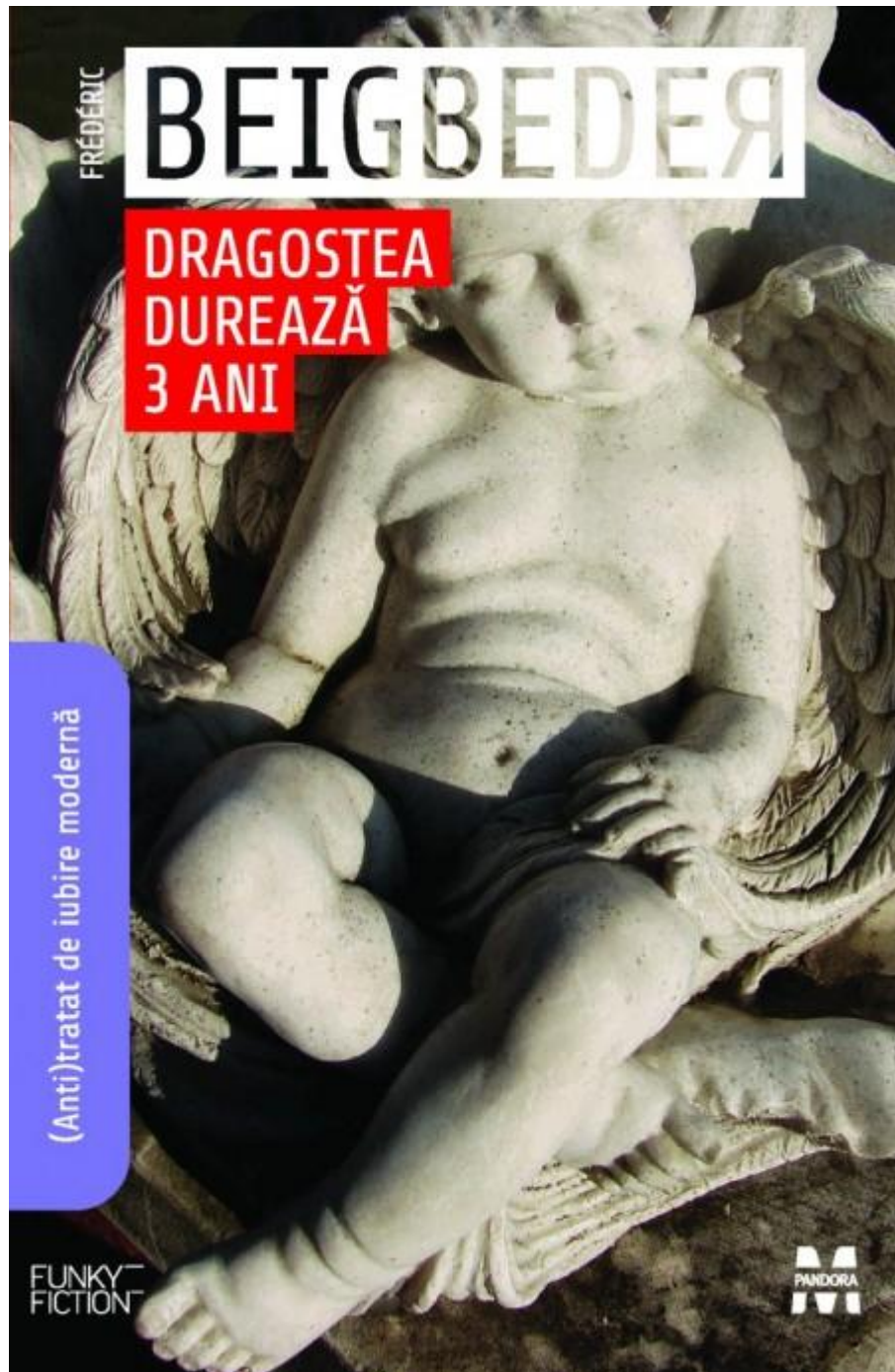

Dragostea durează 3 ani
(Frederic Beigbeder)

Traducere din franceză:
MARIE-JEANNE VASILOIU

Christinei de Chasteigner și lui Jean-Michel Beigbeder,
fără de care această carte nu ar fi putut vedea lumina zilei.

(Și nici eu.)

„Vorbesc cu autoritatea pe care mi-o dă eșecul”

Scott Fitzgerald

„Și ce! Și ce! Nu trebuie să te complici! Trebuie să le spui lucrurilor pe nume. Iubești și, după aia, nu mai iubești”.

Francoise Sagan

(Cu ocazia unei cine luate la ea acasă, în 1966, împreună cu Brigitte Bardot și Bernard Frank).

I

CU TIMPUL, IUBIREA DISPARE

Dragostea este o bătălie pierdută dinainte.

La început, totul este frumos, chiar și tu. Nu-ți vine să crezi că ești așa de îndrăgostit. Fiecare zi își poartă mica încărcătură de miracole. Nimeni de pe fața Pământului n-a mai cunoscut vreodată atâta plăcere. Fericirea există; și e simplă: este un chip. Universul zâmbește. Timp de un an, viața nu este decât o înșiruire de dimineți însorite, chiar și în după-amiezile cu ninsoare. Scrii cărți pe această temă. Te căsătorești, cât mai iute posibil — de ce să stai pe gânduri, dacă ești fericit? Gândurile te întristează, viața este cea care trebuie să învingă.

În al doilea an, lucrurile încep să se schimbe. Ai devenit tandru. Ești mândru de înțelegerea care s-a stabilit în sânul cuplului, îți înțelegi soția „din priviri”; ce bucurie să simți că ești una cu ea. Pe stradă, lumea crede că

nevasta îți este soră; chestia asta te fletează, dar te și lucrează. Faceți dragoste din ce în ce mai rar și crezi că nu e nimic grav. Ești convins că dragostea voastră este, pe zi ce trece, tot mai puternică, dar, de fapt, sfârșitul lumii este pe aproape. Aperi căsătoria în fața amicilor burlaci, care nu te mai recunosc. Dar ești sigur oare că te recunoști pe tine însuți în cel ce își recită lecția învățată papagalicește și se abține să se uite după domnișoarele proaspete care dau strălucire străzii?

În al treilea an, nu te mai abții să te uiți după domnișoarele proaspete care dau strălucire străzii. Nu mai vorbești cu soția ta. La restaurant, stai ore în șir lângă ea, ascultând ce povestesc vecinii de masă. Ieși în oraș din ce în ce mai des: asta îți este scuza, ca să nu mai regulezi. Curând după aceea vine și momentul în care nu-ți mai poți suporta nevasta nicio secundă, fiindcă te-ai îndrăgostit de alta. Există un singur punct în privința căruia nu te-ai înșelat: viața e cea care are, cu adevărat, ultimul cuvânt, în al treilea an, ai o veste bună și una rea. Cea bună: dezgustată, nevasta te părăsește. Cea rea: începi o nouă carte.

II

UN DIVORȚ FESTIV

Ce să conduci bine când ai luat-o pe ulei, este de-ajuns să virezi între clădiri. Marc Marronnier acționează acceleratorul, ceea ce are ca efect sporirea vitezei scuterului. Se clatină printre mașini. Când le atinge, acestea fac semne cu farurile și claxonează ca la nunțile de țeape. Ironia sorții: Marronnier tocmai își serbează divorțul, în seara asta, este la turul numărul 5 bis și nu trebuie să piardă vremea: cinci locante într-o seară (Castel — Buddha — Bus — Cabaret — Queen) înseamnă deja o chestie cotoioasă, așa că imaginați-vă cum trebuie să fie cea de a cincea bis care, după cum o indică și numărul, este executată de două ori în noaptea respectivă.

El iese de multe ori singur. Tipii mondeni sunt ființe solitare, pierdute într-o mulțime de cunoștințe vagi. Strângerile de mână au darul de a-i face să se simtă în siguranță. Fiecare nouă pupătură pe obraz e un trofeu, își dau iluzia importanței salutând oameni celebri, în timp ce ei înșiși nu se învrednicesc să facă nimic cu mânușițele lor. Se aranjează în așa fel încât să nu frecventeze decât

locuri extreme de zgomotoase, ca să nu fie nevoiți să vorbească. Petrecerile i-au fost lăsate omului ca să-și ascundă gândurile. Puțini tipi cunosc atâta lume, câtă cunoaște Marc, și puțini sunt atât de singuri, cum este el.

În seara asta nu e o petrecere ca toate celelalte. Este propriul său divorț-party! Ura! A început prin a cumpăra câte o sticlă în fiecare stabiliment. Și s-ar părea, de asemenea, că a dat iama binișor prin ele.

Marc Marronnier, ești Regele Noptii, toată lumea te adoră; oriunde te duci, patronii de crăsmă te pupă-n bot, treci peste cozile de la intrare, ai masa cea mai bună, cunoști numele de familie ale tuturor oamenilor, râzi de toate glumele lor (în special de cele mai lipsite de haz), ți se dau droguri pe gratis, apari în poze peste tot și fără niciun rost, este incredibil de câtă trecere ai ajuns să te bucuri în societate doar în câțiva ani de cronică mondenă! Un nabab! „Mondanitor"! Păi, atunci, spune-mi și mie, ca să pricep, de ce și-a luat vaea nevastă-ta?

— Ne-am despărțit de comun dezacord, mormăie Marc, intrând la Bus. Apoi, adaugă:

— M-am însurat cu Anne fiindcă era un înger; și tocmai ăsta e motivul de divorț. Am crezut că eram în

căutarea dragostei, până într-o zi, când am înțeles că tot ce voiam era să fug de ea.

Îngerul tăcerii și-a fâlfâit o clipă aripile, după care Marc a schimbat subiectul:

— Ei, drăcie, a exclamat, fetele de aici sunt bunețe, ar fi trebuit să mă spăl pe dinți înainte. Hei! Domnișoară, sunteți frumoasă ca un vis. Aș putea să vă scot hainele, vă rog?

Așa e Marc Marronnier: face pe scârbosul, în costumul lui de catifea, pentru că îi este rușine să fie tandru. Tocmai a împlinit treizeci de ani: vârsta aia parșivă, la care ești prea bătrân ca să fii tânăr și prea tânăr ca să fii bătrân. Face totul pentru a-și confirma reputația, astfel încât să nu decepționeze pe nimeni. Voind să-și îngroașe dosarul de presă, s-a transformat, încetul cu încetul, în propria sa caricatură, îl obosește să demonstreze că este bun și profund, așa că face pe hahalera superficială, adoptând un comportament dezordonat și chiar supărător. Prin urmare, este vina lui dacă nu vine nimeni să-l consoleze, când strigă pe ringul de dans: „lupi! Am divorțaa-aat!” Razele laser sunt singurele care îi pătrund în inimă, ca tot atâtea săbii.

Curând vine și clipa în care a face un pas după altul devine o operațiune complicată. Se urcă pe scuter bălăbănindu-se. Noaptea este geroasă. Apăsând cât poate pe manete, Marc simte cum îi curg lacrimi pe obraji. Vântul e de vină, cu siguranță. Pleoapele îi rămân ca de marmură. Nu poartă cască. La Dolce Vita? Care Dolce Vita? Unde s-o fi dus? Prea multe amintiri, prea multe lucruri de uitat, e treabă grea să ștergi toate astea, va trebui săretrăiască atâtea momente plăcute, pentru a înlocui frumusețea dinainte.

Se întâlnește cu niște amici la Baron, pe Avenue Marceau. Șampania te costă ochii din cap, iar fetele așijderea. De exemplu, dacă vrei să faci dragoste cu două fete, dai șase miare, în timp ce o singură fată e trei miare. Nu scad din tarif nici să le pici cu ceară. Cer cash; Marc iese să scoată bani de pe card, de la un bancomat. Ele îl duc la hotel, se despoaie în taxi, îl sug într-o înțelegere deplină, iar el le apasă pe cap. În cameră, fetele se ung cu cremă parfumată; el o regulează pe una, în timp ce aceasta o linge pe cealaltă; după o vreme, incapabil să juisseze, simulează orgasmul, apoi se duce în baie să arunce discret, în pubelă, prezervativul gol.

În taxiul cu care se întoarce, la revărsatul zorilor, aude:

*”Alcoolul are gust de fiere
Trecut-a ieri ca o părere
Orchestra cântă îmbrăcată
În haină ponosită
Viața mea cea dezlânată
Și-atât de pustiiă.”*

(Christophe,
Frumosul Bizar)

Se hotărăște ca, de acum încolo, să se masturbeze întotdeauna înainte de a ieși în oraș, ca să nu mai fie ispitit să facă tot ce-i vine pe chelie.

III

LĂSAT DE IZBELIȘTE PE PLAJĂ

Suna ziua la toată lumea, aici e autorul. Vă urez bun-venit în creierul meu, scuzațimă de deranj. Gata cu păcăleala: am luat hotărârea să-mi fiu propriul personaj principal. De obicei, ceea ce mi se întâmplă nu e niciodată grav și nimeni din jurul meu nu moare din această pricină.

De exemplu, n-am pus niciodată piciorul în Saraievo. Dramele mele se desfășoară în restaurante, în localuri de noapte și în apartamente decorate cu muluri. Chestia cea mai dureroasă care mi s-a întâmplat în ultima vreme este că n-am fost invitat la parada de modă a lui John Galliano. Și, dintr-odată, poftim: mor de supărare. Am cunoscut o perioadă în care toți amicii mei se puseseră pe băutură, apoi una în care se drogau, după aia una în care se însurau și acum o traversez pe cea în care toți divorțează, după care mor. Asta se petrece totuși în locuri vesele, cum este cel de aici, de la Voile Rouge, o plajă din Saint Tropez, unde este foarte cald și se eurodansează sus, pe bar, iar lumpencurviștinele în bikini sunt dușuite — pentru a se răcori — cu șampanie Cristal Roederer de un miar sticla de 75 de centilitri, care le este suptă, după aceea, din buric. Sunt înconjurat de râsete silite. Am poftă să mă înece în mare, dar sunt prea multe jetskiuri.

Cum am putut lăsa aparențele să-mi dicteze viața în asemenea hal? Se spune deseori că „trebuie salvate aparențele”. Eu, unul, zic că trebuie asasinate, fiindcă ăsta e singurul mijloc prin care te poți salva.

IV

FĂPTURA CEA MAI TRISTĂ PE CARE AM ÎNTÂLNIT-O VREODATĂ

La Paris există unele locuri în care — pe timp de iarnă — este mai frig decât în altele. Degeaba tot bei alcooluri tari, aici, parcă suflă viscolul până în fundul barurilor. Era glaciară a venit mai devreme. Chiar și mulțimea te face să dârdâi.

Am făcut lucrurile așa cum se cuvine: născut într-o familie bună, am învățat la liceul Montaigne, apoi la liceul Louis le Grand, am făcut studii superioare în institute unde am întâlnit oameni inteligenți, i-am invitat la ceaiuri dansante, iar unii dintre ei au mers chiar până acolo încât mi-au dat de lucru, m-am însurat cu cea mai drăguță fată pe care o cunoșteam. De ce este atât de frig aici? în ce moment m-am rătăcit?

Eu, unul, nu ceream altceva decât să vă fac pe plac; nu mă deranja chiar așa de tare să fiu la locul meu. De ce să n-am și eu dreptul ăsta? De ce, în locul fericirii simple, care îmi fusese fluturată prin fața ochilor, n-am găsit decât o complicate degradare?

Sunt un om mort. În fiecare dimineață mă trezesc cu un chef de somn imposibil de stăpânit. Mă îmbrac în negru fiindcă sunt în doliu după mine însumi. Port doliu după omul care aș fi putut fi. Mă preumblu cu un pas neabătut pe Rue des Beaux-Arts — strada pe care a murit, ca și mine, Oscar Wilde. Mă duc la restaurant și nu mănânc nicio îmbucătură. Chelnerii sunt jigniți fiindcă nu mă ating de farfuriile lor. Dar cunoașteți voi oare morți care să-și termine felul principal lingându-se pe bot? Prin urmare, tot ce beau e pe burta goală. Avantaj: beție rapidă. Inconvenient: ulcer la stomac.

Nu mai zâmbesc. Este peste puterile mele. Sunt mort și îngropat. N-am să fac copii. Morții nu se reproduc. Sunt un mort care strânge mâna oamenilor de prin cafenele. Sunt un mort mai degrabă convivial și foarte zgribulit. Cred că sunt persoana cea mai tristă pe care am întâlnit-o vreodată.

La Paris — pe timp de iarnă — când termometrul coboară sub zero grade, făptura umană are nevoie de săli dosnice, luminate la căderea întunericului. Acolo, ascunsă în mijlocul turmei, poate, în sfârșit, să se pună pe tremurat.

V

DATA LIMITĂ AVALABILITĂȚII

Poți să fii înalt, brunet, și să plângi. Pentru a i face asta, e de ajuns să descoperi dintr-odată că dragostea durează trei ani. Este genul de descoperire pe care nu i-l doresc nici celui mai mare dușman — ceea ce este o figură de stil, fiindcă n-am așa ceva. Snobii n-au dușmani, dar încearcă să-și facă, de-aia îi vorbesc de rău pe toți cei din jur.

Un țânțar durează o zi, un trandafir trei zile. O pisică durează treisprezece ani, dragostea trei. Uite-așa. La început, este un an de pasiune, pe urmă, un an de tandrețe și, în cele din urmă, un an de plictis.

În primul an spui: „Dacă mă părăsești, mă OMOR”.

În al doilea an spui: „Dacă mă părăsești, o să sufăr, dar o să-mi treacă”.

În al treilea an spui: „Dacă mă părăsești, desfac o sticlă de șampanie”.

Nimeni nu te avertizează că dragostea durează trei ani. Complotul dragostei se bazează pe un secret bine păstrat. Ești lăsat să crezi că dragostea e o chestie pe viață, când,

de fapt -din punct de vedere chimic — dispare după trei ani. Am citit într-o revistă pentru femei că dragostea este o emisie, de scurtă durată, de dopamină, noradrenalină, prolactină, lili-berină și ocitocină. O mică moleculă, feniletilamina (FEA), declanșează senzații de veselie, de exaltare, de euforie. Când te îndrăgostești la prima vedere înseamnă că neuronii din sistemul limbic îți sunt saturați cu EA. Tandrețea nu înseamnă altceva decât endorfine (opiul cuplului).

Societatea te înșală: îți vinde marea dragoste, când, de fapt, s-a demonstrat științific că acești hormoni încetează să mai acționeze după trei ani. De altfel, statisticile arată clar: o pasiune durează în medie 317,5 zile (mă întreb ce s-o fi petrecând în ultima jumătate de zi...), iar, la Paris, două cupluri căsătorite din trei divorțează în cei trei ani ce urmează căsătoriei, în anuarele demografice ale Națiunilor Unite, specialiștii din domeniul recensămintelor îi chestionează, cu privire la divorț, pe locuitorii din șaiszeci și două de țări, încă din 1947. Majoritatea divorțurilor au loc în cursul celui de-al patrulea an de căsătorie (ceea ce înseamnă că demersurile au fost începute la sfârșitul celui de-al treilea an), „în Finlanda, Rusia, Egipt, Africa de Sud,

sutele de milioane de bărbați și de femei studiate de ONU, care vorbesc limbi diferite, exercită meserii diferite, se îmbracă în mod diferit, manipulează monede, rostesc rugăciuni, se tem de demoni diferiți, nutresc o infinitate variată de speranțe și visuri... cunosc cu toții un vârf al curbei divorțurilor exact după trei ani de viață în comun." Această banalitate nu este decât o umilință în plus.

Trei ani! Statisticile, biochimia, propriul meu caz: toate arată că durata dragostei rămâne mereu aceeași. Tulburătoare coincidență. De ce trei ani și nu doi sau patru sau șase sute? După mintea mea, asta confirmă existența celor trei etape pe care leau evidențiat atât de des Stendhal, Barthes și Barbara Cartland: Pasiun – Tandrețe – Plictiseală, ciclul cu trei faze ce durează, fiecare, un an — triunghi la fel de sacru ca și Sfânta Treime.

În primul an, cumperi mobila, în al doilea an, muți mobila, în al treilea an, împarțimobila.

Cântecul lui Ferre rezuma totul: „Cu timpul, iubirea dispare". Cine ești tu, să cutezi a te măsura cu niște glande și cu niște neurotransmițători care te lasă baltă, inevitabil, la data prevăzută? Poți, la o adică, să iei în discuție

lirismul poetului, dar, dacă te pui cu științele naturii și cu demografia, ți-ai asigurat înfrângerea chiar din start.

VI

LA CAPĂTUL MOSORULUI

M-am întors acasă într-un hal fără de hal. Ei, fir-ar al dracu', ce porcărie să fac asemenea chestie la vârsta mea! Cultul clondirului mai merge la optsprezece ani, dar la treizeci e ceva jalnic. Am ciugulit o jumătate de ecstasy, ca să iau la mozol niște necunoscute. Altfel, aș fi fost prea sfios pentru a-mi încerca norocul.

Numărul de fete pe care nu le-am sărutat niciodată de teamă să n-o zbârcesc este incalculabil. Șarmul meu e acela de a nu ști dacă am sau nu șarm. La Queen, cele două blonde drăgălașe și abțiguite, care își vârău limba în urechile mele, creând un efect de gălgâială stereofonică, m-au întrebat:

— Mergem la tine sau la noi?

După ce le-am tras o țocăială colectivă amândurora (și după ce le-am mușcat cei patru sâni), le-am răspuns țațoș:

— Voi la voi și eu la mine. N-am cauciucuri și, pe urmă, în seara asta îmi serbez divorțul; tare mi-e teamă că n-o să mi se scoale.

După ce m-am dat jos de pe scuter, mi-am regăsit apartamentul pustiu. Pumnul angoasei m-a izbit în stomac: deșteptarea de după X1. N-am nevoie de așa ceva; ce folos să-ți petreci seara fugind de tine însuți, dacă, după aia, tot te prinzi, la tine acasă, în buzunarele paltonului, am dat peste niște cocaină rămasă pe un fund de plic. Am tras-o pe nas chiar din hârtie. Asta o să-mi amorțească spleen-ul. Pe vârful nasului i X. (argou, fr.) — ecstasy. (N. t.) mi-a rămas puțin praf alb. Acum mi-a fugit somnul. Zorii au venit, Franța o să se apuce de lucru. Și, în timpul ăsta, un adolescent întârziat o să stea neclintit ore în șir. Prea turtit ca să poată dormi, citi sau scrie, am să stau cu ochii în bagdadie, strângând din dinți. Așa cum arăt, aprins la față și cu nasul alb de praf, mă văd în oglindă ca un clown în negativ.

Azi n-o să mă duc la muncă. Mândrie de a fi refuzat o par-tuză bisexuală, a doua zi după divorț. Lehamite de fetele astea cu care te culci, dar lângă care detești să te trezești.

În afară de o cratiță cu lapte, care dă pe dinafară, nu există pe toată fața pământului o chestie mai sinistră decât mine.

VII

REȚETĂ PENTRU AMELIORAREA SITUAȚIEI

Să repetați des aceste trei fraze:

- 1) FERICIREA NU EXISTĂ.
- 2) DRAGOSTEA ESTE IMPOSIBILĂ.
- 3) NIMIC NU ESTE GRAV.

Acu râdeți, pare o tâmpenie, dar rețeta asta poate că mi-a salvat viața atunci când ajunsesem la fund. Încercați-o când o fi să faceți următoarea depresie nervoasă. Vo recomand.

Iată și o listă de cântece triste, bune de ascultat la vremea când o iei din nou în sus, pe pantă: April Come S/ze Will, al lui Simon și Garfunkel (de 20 de ori), Trouble, al lui Cat Stevens (de 10 ori), Something in the Way She Moves, al lui James Tay-lor, Et si tu n'existais pas, al lui Joe Dassin (de 5 ori), Sixty Years On urmat de Border Song, al lui Elton John (de 40 de ori), Everybody

Hurts al lui REM (de 5 ori), Quelques mots d'amour, al lui Michel Berger (de 40 de ori, dar nu vă fuduliți prea tare cu treaba asta), Memory Motel, al lui Rolling Stones (de 8 ori și jumătate), Living Without You al lui Randy Newman (de 100 de ori), Caroline No, al lui Beach Boys (de 600 de ori), Sonata Kreutzer, a lui Ludwig van Beethoven (de 6 000 de ori). Bun concept pentru un compil1; am chiar și sloganul:

„Este Compilația Cătrănită, De gânduri negre chinuită.”

Note:

Compil - compilație. (N. t.)

VIII

PENTRU CEI CARE AU PIERDUT ÎNCEPUTUL

Treizeci de ani și încă nu-s în stare să mă uit în ochii unei fete drăguțe fără să

roșesc. Atâta emotivitate mă consternează. Sunt prea blazat pentru a mă îndrăgosti cu adevărat și totuși prea sensibil pentru a rămâne indiferent. Pe scurt, prea slab

pentru a rămâne însurat. Dar ce m-o fi apucat? Evident că ispita de a vă trimite la cele două volume precedente e mare, dar, la urma urmei, n-ar fi fairplay, dat fiind că aceste capodopere romantice au fost date la topit puțin după succesul lor de stimă.

Așadar, să facem rezumatul episoadelor anterioare: eram un petrecăreț înverșunat, produs de soi al societății noastre bazate pe luxul inutil. Născut la 21 septembrie 1965, după douăzeci de ani de la Auschwitz, în prima zi de toamnă. Am venit pe lume în ziua în care frunzele încep să cadă din copaci, în ziua în care zilele încep să descrească. Poate că de aici mi se trage temperamental posac, îmi câștigam existența înșirând cuvinte prin jurnale și pe la agențiile de publicitate — acestea din urmă prezentând avantajul de a plăti mai scump pentru un număr de cuvinte mai redus. M-am făcut cunoscut prin petrecerile pe care le-am organizat la Paris, într-un moment când, la Paris, nu mai erau petreceri. Asta n-are nimic de-a face cu vorbele și totuși în felul ăsta mi-am făcut un nume, probabil fiindcă, în epoca noastră, cei ce înșiră cuvinte sunt socotiți mai puțin importanți decât

oamenii cu poza publicată în paginile destinate evenimentelor nocturne, din unele reviste.

Pe cei interesați de biografia mea i-a surprins că m-am căsătorit din dragoste, într-o zi, am crezut că zăresc eternitatea într-o privire albastră. Eu, care îmi duceam viața alergând de la o sindrofie la alta și de la o ocupație la alta, ca să n-am vreme să fiu deprimat, mi-am închipuit că sunt fericit.

Anne, soția mea, era ireală, de o frumusețe luminoasă, aproape imposibilă. Mult prea frumoasă pentru a fi fericită, dar asta n-am aflat decât prea târziu. O priveam ore în șir. Uneori, își dădea seama și îmi reproșa: „Nu te mai uita atâta la mine, îmi striga, mă deranjează!” Dar spectacolul meu preferat ăsta era: s-o urmăresc în tot ce făcea, în general, băieții așa ca mine, care s-au socotit pociți, în copilărie, sunt atât de uimiți când reușesc să cucerească o fată drăguță, încât o cer de nevastă la iuțeală.

Urmarea nu strălucește prin originalitate: ca să nu intrăm în detalii, să zicem că neam instalat într-un apartament prea mic pentru o dragoste atât de mare. Cert este că ieșeam prea des în oraș, așa că am fost târâți într-un vârtej destul de tulbure. Lumea zicea despre noi:

— Aștia doi ies foarte des.

— Da, săracii... Rău trebuie să le mai meargă!

Oamenii nu greșeau în totalitate, chiar dacă erau încântați să aibă măcar o dată, la petrecerile lor fâsâite, o fată drăguță. Așa e viața: cum ești nițeluș fericit, cum are ea grijă să te cheme la ordine.

Ne-am fost infideli, rând pe rând. Ne-am lăsat așa cum ne-am luat: fără să știm de ce. Căsătoria este o uriașă mașinație, o escrocherie infernală, o minciună organizată în care ne-am pierdut ca doi copii. De ce? Cum? Foarte simplu. Un tânăr cere mâna femeii pe care o iubește. Lui îi tâțâie fundul de frică, e înduioșător, transpiră, bâiguie, iar ea, ea are ochii strălucitori, râde nervos, îl pune să repete întrebarea. De îndată ce ea a spus da, pe cap le cade brusc o întreagă listă de obligații: cine și prânzuri în familie, planuri pentru masa festivă, probe pentru rochia de mireasă, ciorovăieli, interdicția de a râgâi sau pârțâi în fața socrilor, stai drept, zâmbește, zâmbește, e un coșmar fără sfârșit și asta nu-i decât începutul. După aceea — o să vedeți — totul este organizat în așa fel încât să se deteste reciproc.

IX

PLOUĂ PESTE COPACABANA

Basmele nu există decât în basme. Adevărul este dezamăgitor. Adevărul este întotdeauna dezamăgitor, de-aia minte toată lumea.

Adevărul este fotografia unei alte femei, uitată, din neatenție, în sacul meu de voiaj și găsită la Rio de Janeiro (Brazilia), în ajunul Anului Nou. Adevărul este că dragostea începe cu apă de trandafiri și se termină cu lături. Anne își căuta peria de cap și s-a pomenit ciufulită de un Polaroid ce înfățișa o femeie și de câteva scrisori de dragoste care nu erau de la ea.

Anne mi-a dat papucii pe aeroportul din Rio. Voia să se întoarcă la Paris fără mine. Situația nu-mi îngăduia s-o contrazic. Ea plângea, uluită, cu spaima cuiva care pierduse totul în douăzeci de secunde. Era o fetiță adorabilă care descoperea dintrodă că viața e îngrozitoare și că i se destramă căsătoria. Nu mai vedea nimic, nu mai exista aeroport, nu mai exista coadă, nu mai exista tabel de afișaj, totul dispăruse, în afară de mine, călăul ei. Cât de rău îmi pare astăzi că n-am luat-o în

brațe! Dar eram stânjenit de lacrimile care nu i se mai opreau și de toată lumea care se uita la noi. Întotdeauna este jenant să fii un ticălos, în public.

În loc să-i cer iertare, i-am zis: „Urcă, o să pierzi avionul”. N-am spus nimic care să salveze. Ea avea o privire rugătoare, tristă, încețoșată, plină de ură, abătută, neliniștită, dezamăgită, inocentă, mândră, disprețuitoare, dar care rămânea totuși albastră. N-am să-o uit niciodată: privirea asta descoperea durerea. Va trebui să învăț să trăiesc cu măgăria asta pe suflet. Oamenilor le este milă de cei ce suferă, dar nu și de cei ce fac răul. Descurcă-te, doar ești băiat mare, moșule. Tu ești cel care și-a încălcat făgăduiala. Amintește-ți cum a sfârșit Adolphe: „Marea problemă a vieții este durerea pe care o pricinuiеști și nici metafizica cea mai ingenioasă nu-l justifică pe omul care a sfâșiat inima care îl iubește”.

După aceea, am tândălit stingher, cu inima zdrobită, prin Copacabana; am băut — singur, așa cum nimeni n-a mai fost vreodată — douăzeci de caipirinhas, simțindumă ca un rahat, nedrept și monstruos. Eram pe cale de a deveni un soi de bolovan rece. Pentru prima oară, după decenii întregi, la Rio ploua de Revelion. Pedeapsă divină,

îngenuncheat pe nisip, asurzit de tobele sambei, m-am pus și eu pe plouat.

Sunt nopți în care să dormi este un lux. Să dormi ca să te poți trezi din acest vis urât. Ți-ai dori ca toate astea să nu se fi întâmplat niciodată. Ai vrea să faci tabula rasa cu viața ta.

Pentru că, atunci când faci pe cineva să sufere, cel mai distrus ești tu însuși.

Da, este adevărat, îmi amintesc foarte bine noaptea în care am încetat să dorm. Un milion de brazilieni îmbrăcați în alb, sub ploaia care cădea pe plajă. Foc de artificii uriaș în față la Meridian. Trebuia să arunci în valuri flori albe și să-ți pui în gând o dorință pe care divinitățile aveau s-o împlinescă în cursul anului. Am azvârlit un buchet în apă, dorind din toate puterile ca lucrurile să se aranjeze. Dar nu știu ce so fi întâmplat: ori florile mele au fost nasoale, ori zeii erau lipsă la apel. în orice caz, rugăciunea nu mi-a fost câtuși de puțin ascultată.

X

PALATUL DE JUSTIȚIE DIN PARIS

Divorțul nu este niciodată ușor. Ce fel de spurcă-ciuni am ajuns, dacă ne putem închipui că este vorba de un act fără nicio gravitate? Anne a crezut în mine. Mi-a încredințat viața ei, în fața lui Dumnezeu (și — chiar mai impresionant — în fața Republicii Franceze). Am semnat un pact prin care îi făgăduiam să-i port întotdeauna de grijă și să cresc copiii pe care urma să-i avem. Am escrocat-o. Ea e cea care a cerut divorțul: pentru a restabili echilibrul lucrurilor, așa era și drept, de vreme ce în căsătorie o cerusem eu. Nu vom avea copii; cu atât mai bine pentru ei. Sunt un trădător și un laș, ceea ce ar fi fost prea mult pentru un tată de familie. Mă declar vinovat, pentru a înceta să mă învinovățesc.

De ce nu vine nimeni la divorțuri? La cununie eram înconjurat de toți amicii. Dar în ziua divorțului sunt incredibil de singur. Nu tu martori, nu tu domnișoare de onoare, nu tu familie, nu tu fărtați matoliți care să mă bată pe spate. Nici tu flori, nici tu coroane, în lipsa orezului, mi-ar fi plăcut să arunce cu ceva în mine, ce știu eu, cu roșii fleșcăite, de exemplu. La ieșirea din Palatul de Justiție, genul ăsta de proiectile este totuși monedă curentă. Unde sunt oare toți cei apropiați, care se îndopau

cu fursecuri la nunta mea, iar acum mă boicotează, deși ar trebui să fie invers — să te însori întotdeauna singur și să divorțezi cu sprijinul tuturor prietenilor?

Se pare că unii pastori anglicani organizează ceremonii religioase de divorț a l'amiable¹, unde cei ce s-au despărțit sunt binecuvântați, iar verighetele sunt restituite solemn oficiantului. i Â l'amiable (fr.) — amical, -ă. (N. t.)

„Părinte, vă înapoiez acest inel ca semn al căsniciei mele care a luat sfârșit". Consider că e o chestie faină. Papa ar trebui să ia în studiu problema: asta ar aduce lumea iar în biserici și, pe urmă, vânzarea verighetelor ar aduce mai multe câștiguri decât cheta, nu? Trebuie să aprofundez ideea, îmi spun în timp ce judecătorul încearcă să obțină o conciliere. Ne întreabă, pe Anne și pe mine, dacă suntem siguri că vrem să divorțăm. Ne vorbește de parcă am fi copii de patru ani.

Îmi vine să-i răspund că nu, că am venit aici să jucăm puțin tenis. Dar, după aia, mă gândesc mai bine și îmi dau seama că ne-a ghicit de minune: are dreptate, suntem niște copii de patru ani.

Divorțul este o dezvirginare mentală, în lipsa unui „război cum scrie la carte”, așa cum am merita, dezastrele de acest gen (alături de moartea mamei sau a tatălui, de paralizia de după un accident de mașină, de pierderea apartamentului, în urma unei concedieri abuzive) sunt singurele evenimente care ne fac să devenim bărbați.

...Dar dacă mă maturizasem în urma adulterului?

La divorț, facem pe indiferenții, dar, curând după aceea, vine clipa îngrozitoare, când înțelegem că am trecut de la „Frumoasa din pădurea adormită” la „Nu vom îmbătrâni unul lângă altul”. Adio amintiri încântătoare, va trebui să renunțăm la porecele adorabile pe care ni le puneam, să ardem pozele din voiajul de nuntă, să închidem aparatul de radio când vom auzi un cântec pe care îl fredonam împreună. Fraze ca, de exemplu: „Cu ce să mă îmbrac?”, „Ce facem diseară?”, ne scot din fire, pentru că ne trezesc amintiri dureroase. De fiecare data când vom asista, pe aeroport, la revederea unora, lacrimi inexplicabile ne vor umple ochii. Până și Cântarea Cântărilor va deveni o tortură: „Frumoși se văd obrajii tăi, așezați între cercei, și gâtul tău împodobit cu șire de

mărgăritare... Sora mea, mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai cu o privire a ta și cu colanu-ți de la sân".

De acum, nu ne vom mai întâlni decât în prezența unei avocate zâmbitoare, care — culmea culmilor! — va mai avea și prostul gust de a fi cu burta la gură. Ne vom pupa ca doi vechi prieteni. Vom merge să bem o cafea împreună, de parcă Pământul nu s-ar fi prăbușit cu câteva clipe în urmă. În jurul nostru, oamenii vor continua să trăiască. Vom pălăvrăgi pe un ton glumeț și, apoi, când ne vom despărți, cu un aer de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, va fi pentru totdeauna. „La revedere" va fi ultima minciună.

XI

BĂRBATUL DE TREIZECI DE ANI

Anturajul meu, înainte de a avea vârsta de treizeci de ani, nu-ți pui nicio întrebare, iar după aceea, bineînțeles că e prea târziu să mai dai vreun răspuns. Iată cum se petrec lucrurile: ai 20 de ani, te prostești și tu puțin, și, până să te dumirești, ai și făcut 30. Și gata: vârsta ta nu va mai avea niciodată prefixul 2.

Trebuie să te hotărăști să ai cu zece ani mai mult decât acum zece ani și cu zece kile mai mult decât anul trecut. Câți ani îți mai rămân? 10? 20? 30? Speranța medie de viață îți mai acordă încă 42, dacă ești bărbat, și 50, dacă ești femeie. Dar ea nu pune la socoteală bolile, părul care îți cade, scleroza, petele de pe mâini. Nimeni nu-și pune aceste întrebări: Oare ne-am bucurat suficient de viață? Am fi putut trăi altfel? Suntem la locul potrivit, cu persoana potrivită? Ce ne propune această lume? De la naștere și până la moarte, viețile ne sunt puse pe pilot automat și, ca să le deviem cursul, ne trebuie un curaj supraomenesc.

La 20 de ani, credeam că știu totul despre viață. La 30 de ani, am aflat că nu știam nimic. Tocmai petrecusem zece ani învățând tot ceea ce trebuia să uit după aceea.

Totul era din cale afară de perfect. Trebuie să te ferești de perechile ideale: prea le place să fie frumoase; se silesc să zâmbească, ca și cum ar promova un nou film la Festivalul de la Cannes. Necazul cu mariajul din dragoste e că demarează la un nivel prea înalt. Singurul lucru uimitor care se poate întâmpla într-o căsătorie din dragoste este un cataclism. Altfel, ce vreți? S-a zis cu viața. Ești

deja în Paradis, înainte de a fi avut răgazul să trăiești. Va trebui să rămâi până la moarte în același film perfect, cu același casting impecabil. Așa ceva e imposibil de trăit. Când ai totul prea devreme, ajungi să speri un dezastru care să te elibereze. O catastrofă care să-ți ia piatra de pe inimă.

Am avut nevoie de mult timp ca să înțeleg că mă însura-sem pentru ceilalți, că mariajul nu e un lucru pe care îl faci pentru tine însuși. Te însori ca să-ți sâcâi prietenii sau ca să-ți mulțumești părinții, deseori ambele, uneori viceversa, în ziua de azi, nouă nunți fițoase din zece nu sunt decât niște pași obligatorii, niște ceremonii mondene la care fac invitații niște părinți de pe vremea lui Pazvante.

Uneori, în cazuri deosebit de grave, socrii verifică dacă ginerele figurează în anuarul monden Bottin, cântăresc inelul de logodnă ca să vadă câte carate are și insistă să publice reportajul de la nuntă în Puncte de Vedere — Imagini din Lume. Dar astea sunt cazurile cu adevărat extreme.

Te căsătorești exact așa cum te prezinți la examenul de bacalaureat sau la cel pentru permisul de conducere:

mereu aceeași formă în care trebuie să fii turnat ca să fii considerat normal, normal, NORMAL cu orice preț. Fiindcă nu poți fi mai presus decât toți ceilalți, atunci trebuie să fii ca toți ceilalți, de frică să nu rămâi mai prejos. Și asta este cel mai bun mod de a ruina o dragoste adevărată.

De altfel, căsătoria nu este doar un model impus de educația burgheză: ea face totodată obiectul unei colosale spălări de creier publicitare, cinematografice, jurnalistice și chiar literare, o imensă intoxicare care le împinge, până la urmă, pe încântătoarele demoazele să-și dorească un inel pe deget și o rochie albă, pe care — dacă n-ar fi fost toată chestia asta -nici nu le-ar fi visat vreodată. La Marea Dragoste, cu tot ce are bun și rău în ea, vezi bine că s-ar gândi, altfel de ce să mai trăiască? Dar la Căsătorie, Instituția-care-face-dragos-tea-de-rahata, „ghiuleaua amorului silnic și a împreunării pe viață” (Maupassant), niciodată, într-o lume perfectă, fetele de douăzeci de ani n-ar fi niciodată atrase de o invenție atât de artificială. Ele ar visa sinceritate, pasiune, absolut, nu un tip în smoching închiriat.

L-ar aștepta pe Bărbatul care ar ști să le uimească în fiecare zi lăsată de Dumnezeu, nu pe Bărbatul care le va oferi etajere Ikea. Ar lăsa Natura — adicătelea dorința — să-și împlinească menirea. Din păcate, mămițica lor frustrată le dorește o nefericire identică, iar ele au văzut prea multe te-lenovele. Așa că îl așteaptă pe Făt-Frumos, acest concept publicitar debil, care fabrică tipe dezamăgite, viitoare fete bătrâne, acrituri în căutarea absolutului, în timp ce un singur bărbat imperfect le-ar putea face fericite.

Bineînțeles că burghezii vor jura că asemenea scheme nu mai au trecere, că moravurile s-au schimbat, dar credeți-o pe o victimă obidită: niciodată n-a fost mai violentă opresiunea, ca în epoca noastră de falsă libertate. Totalitarismul conjugal continuă, în fiecare zi, să perpetueze nefericirea din generație în generație. Suntem duși cu preșul, în virtutea unor principia factice și uzate, cu scopul nemărturisit de a reproduce la nesfârșit o moștenire de durere și ipocrizie. Sportul preferat al vechilor familii franceze rămâne distrugerea vieților; și se pricepe, nu glumă. Au antrenament. Da, se poate scrie, chiar și în ziua de azi: familii, vă urăsc.

Vă urăsc cu atât mai tare, cu cât m-am răzvrătit mult prea târziu, în sinea mea, eram de-a dreptul mulțumit. Eram un nă-tăntol, urmaș al unor boiernași bearnezi, mândru ca un păun că o luam pe Anne, aristocața de porțelan. Am fost nesocotit, îngâmfat, naiv și prost. De-aia, plătesc cash. Am meritat înfrângerea asta. Eram convins, ca toată lumea, ca și voi, cei care mă citiți, că excepția confirmă regula. Pe mine, nefericirea m-ar ocoli, evident; noi ne-am strecura printre picături. De eșec n-au parte decât ceilalți, într-o bună zi, dragostea s-a dus, iar eu m-am deșteptat tresărind. Până atunci, mă căznisem să fac pe soțul fericit. Dar mă mințeam de prea multă vreme pe mine însumi, pentru ca să nu încep să mai mint și pe altcineva.

XII

ILUZII PIERDUTE

Și, mai întâi, de unde ni se trage această dureroasă obsesie: să te dai peste cap ca să fii fericit cu o singură persoană? Din 558 de tipuri de societăți umane, numai 24% sunt monogame. Majoritatea speciilor animale sunt

poligame. Cât despre extraterești, nici să nu mai vorbim: conform Cartei Galactice X23, monogamia a fost interzisă, de multă vreme, pe toate planetele de tip B#871.

Generația noastră este prea superficială pentru a fi căsătorită. Oamenii se căsătoresc așa cum se duc la MacDo. După care, zapează1. Cum ați vrea să rămână toată viața cu aceeași persoană, în societatea zappingului generalizat? În epoca în care starurile, oamenii politici, artele, sexele, religiile n-au fost niciodată mai interschimbabile? De ce ar fi cruțat sentimentul dragostei de schizofrenia generală? Căsătoria este ca și cum ai mânca la toate mesele caviar: o indigestie cauzată de făptura adorată până la îngrețoșare. „Hai, mai ia puțin, da? Ce? Nu mai poți? Totuși, cu puțin timp în urmă, ți se părea delicios, ce te-a apucat? Fir-ai tu să fii de puști afurisit!”

Puterea dragostei, inimaginabila ei putere, trebuie să fi îngrozit de moarte societatea occidentală, dacă a fost în stare să creeze acest sistem menit să te dezguste de ceea ce iubești.

Un cercetător american tocmai a demonstrat că infidelitatea este biologică. După acest savant renumit,

infidelitatea este o strategie genetică menită să favorizeze supraviețuirea speciei.

Vă imaginați o scenă casnică: „Iubita mea, nu te-am înșelat de plăcere: era pentru supraviețuirea speciei, îți dai seama? Poate că pe tine te lasă rece, dar trebuie să se ocupe cineva de supraviețuirea speciei! Dacă îți închipui că mă amuză chestia asta!...”

Note:

Zap/zapping (engl.) — A schimba canalul (la televizor). (N. t.)

Nu o să mă satur în veci: când îmi place o fată, vreau să mă îndrăgostesc de ea; când sunt îndrăgostit de ea, vreau s-o sărut; când o sărut, vreau să mă culc cu ea; când mă culc cu ea, vreau să trăim împreună într-un apartament mobilat; când trăim împreună într-un apartament mobilat, vreau să mă însor cu ea; după ce mă însor cu ea, întâlnesc o altă fată care îmi place. Bărbatul este un animal nesatisfăcut, care ezită între mai multe frustrări. Dacă femeile ar fi șmechere, l-ar refuza, ca să alerge după ele toată viața.

În dragoste există o singură întrebare: când încep minciunile? Ești la fel de fericit să te întorci acasă pentru a regăsi aceeași persoană care te așteaptă? Când îi zici „te iubesc”, crezi întotdeauna chestia asta? Va veni — în mod fatal — un moment în care te vei căzni s-o faci. În care „te-iubescurile” tale nu vor mai avea același gust. La mine, declinul a fost chestia cu rasul. Mă râdeam în fiecare seară, ca să n-o înțep pe Anne noaptea, când o sărutam. Și, apoi, într-una din seri — ea dormea deja (fusesem, fără ea, la o petrecere care ținuse până în zori, comportament tipic pe care ți-l permiți cu scuza căsătoriei) —, nu m-am ras. Credeam că nu e ceva grav, că ea n-o să-și dea seama. De fapt, asta însemna că n-o mai iubeam.

Când divorțezi, cumperi întotdeauna Despărțirea de Dan Franck. Prima scenă este emoționantă: în timpul unei reprezentații de teatru, bărbatul își dă seama că soția nu-l mai iubește, pentru că își trage mâna din a lui. El încearcă să i-o apuce din nou, însă ea o trage iar. Eu îmi spuneam: ce scârbă! De ce atâta cruzime? Totuși, nu e marea cu sarea să-ți lași mâna în mâna lui bărbat-tu, ce dracu'! Până în ziua în care mi s-a întâmplat același lucru. Am început să resping mereu mâna lui Anne.

Ea mă lua cu drăgălășenie de mână sau de braț ori își lăsa mâna pe coapsa mea, când ne uitam la televizor, iar eu ce vedeam? O mână moale, albicioasă, de consistența unei mănuși Mappa. Mă înfioram de dezgust. Parcă ar fi pus pe mine o caracatiță. Mă simțeam vinovat: cum, Doamne iartă-mă, ajunseseam până aici? Mă transformasem în scârba aia din cartea lui Dan Franck. Ea insista să-și amestece degetele cu ale mele. Eu mă sileam, fără succes, să-mi stăpânesc o strâmbătură. Mă ridicam cu o săritură, chipurile ca să mă duc să mă ușurez, dar în realitate numai ca să fug de această mână. Apoi mă întorceam, cuprins de remușcări, și priveam mâna pe care o iubisem. Mâna ei, pe care i-o cerusem în fața lui Dumnezeu. Mâna ei, pentru care, cu trei ani în urmă, mi-aș fi dat viața s-o pot ține așa. Și nu simțeam decât ură față de mine, rușine față de ea, indiferență, dorința de a bâzâi. Și strângeam la piept această caracatiță moale, apoi îi dădeam o sărutare amestecată cu tristețe și ciudă.

Dragostea ia sfârșit atunci când nu te mai poți întoarce înapoi. Așa îți dai seama: apa a curs pe sub poduri², neînțelegerea domnește; v-ați despărțit fără ca măcar să observați.

Note:

2 Aluzie la poezia „Podul Mirabeau”, de Guillaume ApoUinaire. (N. t.)

XIII

FLIRTING WITH DISASTER¹

Noaptea asta, pe când dădeam o raită prin crâșme, a venit un amic să stea de vorbă cu mine (nu-mi mai amintesc nici cine, nici când și, cu atât mai puțin, unde).

— De ce faci mutra asta? m-a întrebat, îmi aduc aminte că i-am răspuns doar atât:

— Pentru că dragostea durează trei ani.

Se vede că treaba asta și-a făcut efectul: tipul a șters-o. Ca urmare, peste tot, pe unde apar, servesc replica asta. Cum mă întreabă cineva de ce sunt trist, cum i-o trântesc, pe nepusă masă:

— Pentru că dragostea durează trei ani.

Găsesc că e o chestie de un șic nebun.

Cu timpul, mi-am zis că poate ar fi bună ca titlu de carte.

Dragostea durează trei ani. Mărturisește că, în sinea ta, știi prea bine că este adevărat, chiar dacă ești căsătorit de patruzeci de ani. Vezi prea bine la ce ai renunțat; în ce moment ai abdicat. Ziua fatidică în care ai încetat să te mai temi. Nu e plăcut să înțelegi că dragostea durează trei ani; este ca o scamatorie ratată sau ca țârâitul deșteptătorului în toiul unui vis erotic. Dar trebuie să spulberi minciuna despre dragostea eternă, baza societății noastre, fauritoarea nenorocirii oamenilor. După trei ani, un cuplu trebuie să se despartă, să se sinucidă ori să facă copii, astea sunt cele trei moduri de a-și confirma sfârșitul.

Ni se spune deseori că, după o vreme, pasiunea se transformă în „altceva”, mai puternic și mai frumos. Că acest „altceva” este Dragostea cu „D” mare, un sentiment, cu siguranță, mai puțin excitant, dar, totodată, mai puțin imatur. Aș vrea să fiu foarte clar: acest „altceva” mă calcă pe nervi și, dacă asta e Dragostea, atunci le-o las puturoșilor, descurajaților, oamenilor „copti” care se bălăcesc în confortul lor sentimental, în ceea ce mă privește, dragostea are un „d” mic, dar elanuri mari; nu durează ea prea mult, dar, cel puțin când este aici, se simte. „Altceva-ui” ăla al lor, în care ar vrea ei să

transforme dragostea, pare a fi o teorie inventată pentru mica lor satisfacție, pentru a se autoliniști trâmbițând că altceva mai bun nu există. Ăștia mă fac să mă gândesc la pizmașii care zgârie portierele mașinilor de lux fiindcă ei n-au bani să-și ia una la fel.

Sfârșit de petrecere apocaliptică. Trebuie să termin odată cu nodul ăsta din stomac. Pe la cinci dimineața, îi telefonez lui Adeline H., vă închipuiți cât îmi este de rău. Am numărul ei de acasă. Răspunde chiar ea: „Alo? Alo? Cine e la telefon?” Voce răgușită. Am trezit-o din somn. De ce n-o fi pus robotul? Nu știu ce să-i spun. „Aăă... Scuză-mă că te-am sculat... voiam doar să-ți spun bună seara...”. „CINE E? EȘTI TÂMPIT SAU CE DRACU?!” închid. Stând jos, nemișcat, cu capul în mâini, șovăi între cutia cu Lexomil și ștreang: de ce nu amândouă? N-am funie, dar mai multe cravate Paul Smith, legate una de alta, ar fi numai bune.

Note:

i Flirting with disaster (engl.) — Cochetând cu dezastrul. (N. t.)

Croitorii englezi aleg întotdeauna materiale foarte rezistente. Lipesc un post-it pe televizor: „ORICE BĂRBAT RĂMAS ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ DUPĂ 30 DE ANI ESTE UN BOU". Am făcut bine că am închiriat un apartament cu grinzi aparente. Este de-ajuns să te urci pe scaunul ăsta de aici, uite așa, pe urmă să bei un pahar de Coca-Cola care conține anxioliticele pisate. După care, îți treci capul prin laț și, din momentul în care adormi, nu te mai trezești. Logic.

XIV

REÎNVIERE PROVIZORIE

Apoi, găsești un bilet pe televizor: „ORICE BĂRBAT RĂMAS ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ DUPĂ 30 DE ANI ESTE UN BOU" și ești uluit de acest dar al premoniției. Dragul de tine. Vrei să le placi tuturor fetelor drăguțe, dar un simplu divorț te deprimă, ar fi trebuit să te gândești înainte la chestia asta. Acum, nu mai am decât durerea, care să-mi țină tovărășie. Ce pierdere de timp: să vrei să te omori, când ești deja mort. A da: te trezești. Deschizi un ochi, apoi pe celălalt; durerea de țeastă e dublă: din cauza

mahmurelii, dar și a unui uriaș cucui în fază de dezvoltare accelerată, în mijlocul frunții. Este după-amiază și te simți cât se poate de caraghios, cu cravatele încâlcite în jurul gâtului, lungit pe jos, lângă un scaun răsturnat și cu o femeie de serviciu în picioare.

- Bună ziua, Carmelita... Am... Am dormit mult?

- Ați putea se ve dați mai incolo, ve rog, domnu', se pun aspirador, ve rog, domnu'?

Sinucigașii sunt niște oameni cu adevărat insuportabili, Anne mi-a redat libertatea și uite că eu îi port pică. Îi port pică pentru că mă lasă față în față cu mine însumi, îi port pică pentru că îmi îngăduie să pornesc din nou de la zero. Îi port pică pentru că mă obligă să-mi asum propriile mele responsabilități, îi port pică pentru că m-a împins să scriu acest paragraf. Am suferit că eram închis, acum sufăr că sunt liber. Carevasă-zică, asta înseamnă viața de adult: să construiești castele de nisip, după care să le calci în picioare și să repeți operația iar și iar, când știi prea bine că oceanul le-ar fi dărâmat oricum?

Am pleoapele grele ca noaptea care se lasă. Anul ăsta am îmbătrânit mult. După ce știi că ești bătrân? După faptul că ai nevoie de trei zile ca să-ți revii după o băută ca

asta. După faptul că ratezi toate sinuciderile. După faptul că ești urâcios când îi întâlnești pe alții mai tineri. Entuziasmul lor te enervează, iluziile lor te obolesc. Ești bătrân când i-ai spus, cu o zi înainte, unei domnișoare născute în 1976: „'76? Îmi aduc aminte, a fost anul secetei”.

Nemaiavând unghii de ros, mă hotărâsc să ies la cină.

Note:

Muleta (sp.) — pânza purpurie cu care matadorii stârnesc taurii în timpul coridei. (N. t.)

XV

ZIDUL PLÂNGERII (CONTINUARE)

Deși sunt conștient că dragostea este imposibilă, sunt sigur că, peste câțiva ani, voi fi mândru că am crezut în ea. Lui Anne și mie nimeni n-o să ne poată lua asta: am crezut cu toată sinceritatea în dragoste. Ne-am avântat cu capul înainte într-o muleta1 de beton armat. Nu râdeți. Nimeni nu râde de Don Quijote, deși ataca morile de vânt ca un smucit cu țăcălie ce era.

Multă vreme, singurul meu scop în viață era să mă autodistrug. Apoi, dintr-odată, mi-a venit cheful să fiu fericit. E groaznic, mi-e rușine, iertați-mă: într-o zi, m-a încercat vulgara ispită a fericirii. Dar, după aceea, am aflat că asta era cea mai bună cale de a mă distruge, în fond, fără s-o fac dinadins, sunt un băiat coerent.

Nu știu de ce oi fi acceptat atunci să iau cina la Jean-Georges. Pentru că mie nu mi-e niciodată foame, întotdeauna mi-am făcut un titlu de onoare din a aștepta sămi fie foame pentru ca să mănc. Așa este elegant: să mănânci când ți-e foame, să bei când ți-e sete, să regulezi când ți se scoală. Dar, bine, n-o să aștept până mor de inaniție ca să mă întâlnesc cu fărtații. Probabil că Jean-Georges iar o fi invitat nelipsita gașcă de țicniți sublimi, prietenii mei cei mai buni. Niciunul n-o să vorbească despre problemele lui, pentru că fiecare știe că ceilalți au tot atâtea. O să schimbe subiectul ca să amăgească disperarea.

Greșeam. Acasă la Jean-Georges este doar el singur. Vrea să mă asculte. Mă ia de guler și mă zgâlțâie de parcă aș fi automatul unei parcări, care nu înregistrează data și ora pe tichet, după ce a înghițit moneda de zece mangoți.

— Aseară te-am întrebat de ce aveai mutra aia de un cot și mi-ai răspuns că dragostea durează trei ani. Păi, bine, tu mă iei la mișto sau ce naiba? Te trezești în cărțuliile alea ale tale? Înțeleg prea bine că divorțul tău n-are deloc de-a face cu chestia asta! Așa că, acum, gata cu tâmpeniile, ai de gând să vorbești sau ce mama dracului? Altfel, eu la ce-oi mai fi bun?

Îmi las ochii în jos, ca să nu se vadă că îmi dau lacrimile. Mă prefac că sunt răcit, ca să mă pot smiorcăi. Bâigui:

— Aăă... ba nu, zău, nu înțeleg ce vrei să spui...

— Stai. Cine e? O cunosc?

Și, atunci, cu vocea scăzută, cu inima grea, cu genunchii bâțâind, trec la spovedanie:

— O cheamă Alice.

XVI

VREI SĂ FII HAREMUL MEU?

Carevasăzică, Marc și Alice s-au căsătorit acum trei ani. Necazul e că nu s-au căsătorit unul cu celălalt.

Marc s-a însurat cu Anne, iar Alice s-a măritat cu Antoine Așa e viața: are grijă să complice întotdeauna lucrurile - ori noi suntem ăia care caută complicațiile?

Poza lui Alice e aia pe care a descoperit-o Anne la Rio. Un încântător Polaroid cu Alice în bikini, pe o plajă italienească de lângă Roma. La Fregene, ca să fiu mai precis.

Alice și cu mine am avut o „legătură extraconjugală”. Așa sunt numite, în zilele noastre, cele mai frumoase pasiuni romantice. Oamenii mor de dragoste, în fiecare zi, pentru „legături ex-traconjugale”. Deseori, vă întâlniți pe stradă cu femei care nu vă impresionează prin nimic, pentru că își ascund în străfundul lor secretele; însă, uneori, le veți vedea plângând fără niciun rost, în fața unui serial de doi bani, sau schițând un surâs magnific, în metrou, și atunci o să vă dați seama ce vreau să spun. Adesea, situația este neechilibrată: o femeie celibatară iubește un bărbat însurat, iar el nu vrea să-și lase nevasta; e ceva îngrozitor, abject, banal, în ceea ce ne privește, când ne-am întâlnit, eram căsătoriți și unul, și celălalt. Numai că, de data asta, eu am fost primul care a cedat: eu divorțez, în timp ce Alice n-are nici cea mai vagă intenție.

De ce și-ar părăsi bărbatul pentru un țicnit care strigă în dreapta și în stânga că dragostea durează trei ani?

Ar trebui să-i spun că nu cred cu adevărat chestia asta, dar aș minți. Iar eu m-am săturat să mint. M-am săturat de viața mea dublă. Poligamia este pe deplin legală în Franța: e de-ajuns să fii înzestrat cu darul de a minți. Nu-i nicio greutate să ai mai multe femei. Ai nevoie doar de puțină imaginație și de multă organizare.

Cunosc o droaie de tipi care au un adevărat harem, chiar în Franța, chiar în 1995. În fiecare seară hotărâsc pe care dintre ele s-o cheme, și cel mai rău e că biata aleasă vine fu-guța. Pentru ca să faci așa ceva, trebuie să fii diplomat și ipocrit, ceea ce este cam același lucru. Dar mie mi-e lehamite. Nu mai pot. Mi-e de-ajuns că sunt schizofrenic în viața profesională, refuz să fiu așa ceva și în viața sentimentală. Cred că ar fi frumos ca, măcar o dată, să nu fac decât un singur lucru în același timp. Rezultatul: sunt din nou singur.

Dragostea este o catastrofă magnifică: să știi că te îndrepti cu toată viteza spre un zid și totuși să accelerezi; să alergi către pierzanie, cu zâmbetul pe buze; să aștepti, plin de curiozitate, clipa când se va alege praful de toate.

Dragostea este singura decepție programată, singura nenorocire previzibilă, pe care o vrei mereu și mereu. Asta i-am spus lui Alice, înainte de-a o ruga — zadarnic — în genunchi să plece cu mine.

XVII

DILEME

Într-o zi, nefericirea a intrat în viața mea, iar eu, ca un bou, n-am fost în stare s-o mai gonesc.

Dragostea cea mai puternică este cea neîmpărtășită. Aș fi preferat să nu știu, dar asta e realitatea: nimic nu e mai rău decât să iubești pe cineva care nu te iubește — și, în același timp, este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Să iubești pe cineva care te iubește este narcisism.

Note:

* Bi-Bop și 3 672 Memophone au fost invențiile tehnologice ale lui France Telecom — destinate exclusiv să favorizeze adulterul — în dorința de a fi iertată pentru

parșiva tastă „Bis” și pentru numeroasele dealuri de droguri efectuate mulțumită lui „Tatoo”.

Să iubești pe cineva care nu te iubește, asta da, e dragoste. Căutam o încercare, o experiență, o întâlnire cu mine însumi care să mă poată transforma: din păcate, dorința mi-a fost îndeplinită dincolo de așteptări. Iubesc o fată care nu mă iubește și nu o mai iubesc pe cea care mă iubește. Mă folosesc de femei pentru ca să mă detest pe mine însumi.

„Fan-Chiang a întrebat: — Ce este dragostea? Maestrul a spus: — Să pui mai mult preț pe efort decât pe recompensă, asta este dragostea.” (Confucius)

Mulțumesc, șiret oriental, dar eu, unul, n-aș scuipa nici pe recompensă, însă, până atunci, sunt abandonat. Cum a aflat Alice că m-a lăsat nevasta, cum s-a speriat și a dat înapoi. Și, de atunci, nici tu telefoane, nici tu mesaje la cutia vocală 3 672, nici tu numere de camere de hotel pe robotul Bi-Bop*. Sunt ca o amărâtă de amantăcrampon care așteaptă ca tipul ei însurat să-și aducă aminte de curișorul ei. Eu, cel căruia nu-i plăceau decât bulevardele largi, iată-mă în „back street”¹. O singură întrebare mă

sâcâie neîncetat și îmi rezumă întreaga existență: ce e mai rău, să faci dragoste fără să iubești sau să iubești fără să faci dragoste?

Am impresia că sunt ca Milou, când este apucat de crizele de conștiință, având întro parte îngerușul, care îi spune să facă lucruri bune, și în cealaltă mini-demonul, care îl îndeamnă să facă rele. Eu am un îngeruș care vrea să mă întorc la nevasta mea și un drăcușor care îmi sugerează să mă culc cu Alice, în capul meu este un permanent talk-show, în direct, la care iau parte ei doi. Aș fi preferat ca dracul sămi poruncească s-o regulez pe nevastă-mea.

XVIII

SUIȘURI ȘI COBORÂȘURI

Iată e un sitcom: o suită de scene care se desfășoară mereu în același decor, aproape cu aceleași personaje, și ale căror episoade următoare sunt așteptate cu o nerăbdare amestecată cu dobitocie. Intrarea lui Alice în scenă m-a surprins de parcă una dintre cele trei Dame nosrime1 ar fi aterizat pe platoul lui Helene și băieții2.

Ca s-o descriu pe Alice, n-am s-o iau pe ocolite: este un struț. Ca și această pasăre alergătoare, este înaltă, sălbatică și se ascunde cum simte o primejdie. Interminabilele ei picioare suple (în număr de două) suportă un bust senzual, dotat cu fructe arogante (în același număr). Pletele lungi, negre și drepte încununează un chip pe care — deși este blând — citești vioiciunea. Trupul lui Alice pare să fi fost conceput exclusiv pentru a destabiliza bărbații cumiți și căsătoriți, care nu voiau nimic — sau care nu voiau altceva — de la ea. Asta este singura deosebire dintre ea și struț (pe lângă aceea că Alice nu face ouă de un kil).

Note:

Back street (engl.) — stradă dosnică. (N. t.)

1 în original: Droles de Dames. Parafrază după pelicula Droles de Drame (Marcel Carne, 1937). (N. t.)

2 Celebru sitcom francezesc, în anii '90. A rulat și în România. (N. t.)

Îmi aduc foarte bine aminte de prima noastră întâlnire, la înmormântarea bunicii mele, unde venisem fără

nevastă-mea, pe care obligațiile familiale o plectiseau, pe drept cuvânt. Familia este o chestie penibilă chiar și când e a ta, dar mite când e a soțului... De altfel, eu fusesem cel care susținuse că, de bună seamă, din locul în care se afla acum, Mama Mare n-o să-i observe absența. Nu știu, pesemne simțeam că avea să mi se întâmple ceva.

Toată biserica era cu ochii pe bunicul, să vadă dacă o să plângă. „DĂ, DOAMNE, SĂ-ȘI ȚINĂ FIREA!”, m-am rugat. Dar avea el, popa, un șpil: a evocat cei cincizeci de ani de căsnicie ai lui Tata Mare cu Mama Mare. Ochii bunicului meu — totuși colonel în retragere — s-au înroșit. Când i-a curs prima lacrimă, parcă ar fi dat semnalul de pornire. Toată familia a deschis robinetele, s-a pus pe suspinat, s-a adunat roată, privind la sicriu. Nu putea să-mi intre în cap că Mama Mare era înăuntru. A trebuit să moară ca să-mi dau seama cât de tare țineam la ea. Fir-ar să fie! Când nu-i părăseam eu pe cei pe care îi iubeam, mureau ei. M-am pus, fără nicio reținere, pe plâns, căci sunt băiat sensibil.

Când mi s-au limpezit ochii, am zărit o brunetă frumoasă, care mă observa. Alice mă văzuse dând apă la șoareci. Nu știu dacă a fost de vină emoția sau prezența ei

ce contrasta cu locul, dar am simțit o puternică atracție pentru această misterioasă apariție în pulover negru, mulat pe trup. Mai târziu, Alice mi-a mărturisit că i se păruse că sunt foarte frumoși: să punem această eroare de apreciere pe seama instinctului ei matern. Esențialul e că atracția era reciprocă, simțea nevoia să mă consoleze, era clar. Această întâlnire m-a învățat că cel mai bun lucru pe care îl poți face la o înmormântare este să te îndrăgostești.

Ea era prietenă cu una dintre verișoarele mele. Mi l-a prezentat pe Antoine, soțul ei, foarte simpatic, poate chiar prea simpatic, în timp ce mă pupa pe obrazii uzi de lacrimi, ea a înțeles că am înțeles că a văzut că am văzut că s-a uitat la mine așa cum s-a uitat. O să-mi amintesc mereu primul lucru pe care i l-am spus:

— Îmi place mult structura osoasă a chipului tău.

Am avut răgazul s-o privesc cu de-amănuntul. O tânără femeie de 27 de ani, pur și simplu frumoasă. Gene tremurătoare. Râs al gurii bosumflate, care îți face inima să tresalte în cușca toracică dintr-odată prea strâmtă. Minune a privirilor fugare, a părului despletit, a curbei șalelor, a dinților sclipitori.

Mowgli Cardinale în Cartea Ghepardului. Betty Page desfășurată pe un metro șaptezeci și șapte. O nebună care te umple de liniște. O provocatoare calmă, de o discreție impudică. O amică, o inamică.

Cum se face că n-o întâlnisem niciodată? Ce folos să cunosc atâta lume, dacă fata asta nu făcea parte din ea?

În piața din fața bisericii era frig. V-ați prins unde vreau să ajung — da, sfârcurile i se întăriseră sub puloverul negru, mulat pe ea. Avea sâni plini de sensibilitate.

Note:

3 Ghepardul — roman de Giuseppe Tomasi di Lampedusa și film în regia lui

Luchino Visconti (1962). în distribuție: Burt Lancaster, Alain Delon și Claudia Cardinale. (N. t.)

Chipul îi era de o puritate care îi dezmințea trupul senzual. Exact tipul meu: nimic nu-mi place mai mult decât contradicția dintre un chip angelic și un trup parșiv. Am criterii dihotomice.

Exact în clipa aceea am știut că voi da orice ca să intru în viața ei, în mintea ei, în patul ei și în toate celelalte ale ei.

Înainte de a fi un struț, fata asta era un paratrăsnet: atrăgea loviturile de trăsnet⁴.

— Cunoști Țara Bascilor? am întrebat-o.

— Nu, dar pare a fi drăguță.

— Nu e drăguță, e frumoasă. Ce păcat că sunt căsătorit, și tu la fel, altfel am fi putut întemeia o familie, într-o fermă din regiunea aia.

— Cu oi?

— Cu oi, evident. Și cu rațe — pentru ficat, cu vaci — pentru lapte, cu găini — pentru ouă, cu un cocoș — pentru găini, cu un elefant bătrân și miop, cu o duzină de girafe și cu o droaie de struți ca tine.

— Eu nu sunt struț, sunt paratrăsnet.

— Ei, na! Dacă te apuci să-mi citești și gândurile, unde o să ajungem?

După plecarea ei, am rătăcit, încântat și nepăsător, prin Guethary, satul lui Paul-Jean Toulet și paradisul copilăriei mele. M-am plimbat, proaspăt și zglobiu, când, de fapt, detest plimbările (dar nimeni nu a fost îngrijorat din

pricina asta: după o înmormântare, oamenii fac întotdeauna chestii absurde), m-am preumblat prin fața mării, observând fiecare stâncă, fiecare val, fiecare grăunte de nisip, îmi simțeam inima dând pe dinafară. Tot cerul era al meu. Coasta bască îmi purta mai mult noroc decât golful Rio. Le-am zâmbit norilor atipiți în cer și Mamei Mari, care numi purta pică pentru chestia asta.

XIX

FUGIND DE FERICIRE DE FRICĂ SĂ N-O PIERZI

Trebuie să te hotărăști: ori trăiești cu cineva, ori îl dorești. Nu poți dori ceea ce ai, e împotriva naturii. De aia căsniciile frumoase sunt făcute țândări de orice necunoscută care se înființează. Chiar dacă te-ai însurat cu cea mai drăguță fată cu putință, va exista întotdeauna o necunoscută nouă care va intra în viața ta fără să bată la ușă și va avea efectul unui afrodisiac superputer-nic. Or, pentru a complica lucrurile, Alice nu era orice necunoscută. Ea purta un pulover negru, mulat pe trup. Un

pulover negru, mulat pe trup, poate schimba cursul a două vieți.

Toate grijile mi se trag de la incapacitatea mea de a renunța la o noutate, de la o nevoie bolnăvicioasă de a ceda în fața atracției miilor de posibilități incredibile pe care ți le rezervă viitorul. E ceva de speriat cât de mult mă excită ceea ce nu cunosc, în comparație cu ceea ce îmi este deja cunoscut. Și ce, sunt anormal? Voi nu preferați să citiți o carte pe care n-ați citit-o niciodată, să vedeți o piesă de teatru pe care n-o știți pe dinafară, să alegeți orice Președinte în locul celui care era înainte?

Note:

4 în original: le(s) coup(s) de foudre (fr.) — dragoste la prima vedere. (N. t.)

Cele mai frumoase amintiri despre Anne datează dinaintea căsătoriei noastre. Căsătoria este ceva criminal, fiindcă ucide misterul, întâlnești o creatură fermecătoare, te însori cu ea și, brusc, creatura fermecătoare s-a evaporat: a devenit nevasta ta. Nevasta TA! Ce insultă, ce decădere pentru ea! De fapt, ceea ce ar trebui să cauți toată

viața, fără încetare, este o femeie care să nu-ți aparțină niciodată! (în privința asta, cu Alice aveam să fiu servit cu vârf și îndesat.)

Toată problema dragostei mi se pare a fi aceasta: pentru a fi fericit, ai nevoie de siguranță, în timp ce, pentru a fi îndrăgostit, ai nevoie de nesiguranță. Fericirea se bazează pe încredere, pe când dragostea cere îndoială și neliniște. Pe scurt, căsătoria a fost — în mare — creată ca să te facă fericit, nu ca să rămâi îndrăgostit. Și a te îndrăgosti nu este cea mai bună cale de a-ți găsi fericirea; dacă lucrurile ar fi stat așa, s-ar fi aflat, de atâta amar de vreme. Nu știu dacă sunt destul de clar, dar știu eu ce spun: vreau să zic că mariajul amestecă niște chestii care nu merg bine împreună.

Odată întors la Paris, nu mai aveam aceiași ochi. Anne căzuse de pe pedestal. Am făcut dragoste fără convingere. Viața mea era pe cale să fie dată peste cap. Vedeți etajul 35 de dedesubt? Ei bine, eu tocmai mă mutam la etajul inferior.

Nu există dragoste fericită.

Nu există dragoste fericită.

NU EXISTĂ DRAGOSTE FERICITĂ.

De câte ori o să trebuiască să-ți repet chestia asta, ca să-ți intre bine în scăfârlie, Prostovanschi?

XX

TOATE O IAU RAZNA

Când o fată drăguță te privește așa cum mă privea Alice, există două posibilități: ori e o vampă, și atunci ești în primejdie; ori nu e vampă, și atunci ești și mai dihai în primejdie.

Stăteam în banca mea, cuminte ca o stridie zăvorâtă în confortul ei ermetic, și iacătă că vine Alice, mă culege, îmi deschide botul și mă stropește cu lămâie.

— Dă, Doamne, ca fata asta să-și iubească bărbatul, altfel sunt în rahat! Îmi repetam fără încetare.

Nu i-am dat niciun semn de viață lui Alice. Speram ca timpul să-mi vindece împunsătura din inimă. Aveam dreptate: timpul mi-a estompat sentimentele, dar nu pe alea pe care le-aș fi dorit. Iar Anne trăgea ponoasele, spre marea mea mâhnire.

Este multă amărăciune pe pământ, dar e greu să depășești tristețea de care este cuprinsă o femeie când

simte că dragostea pe care i-o purtai se duce, oh, încetișor, nu de azi pe mâine, nu, ci pe nesimțite, ca nisipul din clepsidră. Pentru ca să înflorească, o femeie are nevoie de un bărbat care s-o admire, cel puțin așa văd eu lucrurile. O floare are nevoie de soare. Anne se ofilea sub ochii mei absenți. Ce puteam să fac? Căsătoria, timpul, Alice, lumea, cercul planetelor, puloverele negre, mulate pe trup, Europa de la Maas-tricht, toate păreau că se coalizează împotriva cuplului nostru inocent.

Îmi păraseam soția și totuși de mine mă despărțeam. Cel mai greu lucru nu era s-o părăsesc pe Anne, ci să renunț la frumusețea poveștii noastre. Mă simțeam ca orice persoană care abandonează un proiect prea ambițios pentru a fi posibil: dezamăgit și, în același timp, ușurat.

XXI

SEMNE DE ÎNTREBARE

Când mă întâlnesc pe stradă cu un prieten, lucruri-le se petrec, din ce în ce mai des, așa:

— Ei! Salut, ești bine?

— Nu, dar tu?

— Nici eu.

— Bine, atunci, pe curând.

— Salut.

Ori e câte un amic, care îmi spune un banc:

— Știi care e diferența dintre dragoste și herpes?

— Hai... Gândește-te... Nu ghicești?

— Totuși e ușor: herpesul durează toată viața.

Nu râd. Nu știu ce-o fi atât de nostim în chestia asta.

Mi-am pierdut pe drum simțul umorului.

Este destul de exasperant să-ți dai seama că îți pui aceleași întrebări ca toată lumea.

Asta e o lecție de modestie.

Oare am dreptate să părăsesc pe cineva care mă iubește?

Oare sunt o javră?

Oare la ce folosește moartea?

Oare am să fac aceleași tâmpenii ca părinții mei?

Oare poți să fii fericit și, dacă da, la ce oră?

Oare este posibil să te îndrăgostești fără ca asta să se termine în sânge, spermă și lacrimi?

Oare n-aș putea să câștig MULT MAI MULȚI bani muncind MULT MAI PUȚIN?

Oare ce marcă de ochelari de soare trebuie să port la Formentera?

După câteva săptămâni de scrupule și de chinuri, ajung la următoarea concluzie: dacă nevasta e pe cale să-ți devină prietenă, e timpul să-i propui unei prietene să-ți devină nevestă.

XXII

REGĂSIRE

Când am văzut-o pe Alice a doua oară, eram la o aniversare oarecare, a cărei descriere ne-ar face să pierdem timpul. Grosso modo, o amică de-a lui Anne tocmai îmbătrânise cu un an și găsisse cu cale să celebreze evenimentul. Când am recunoscut silueta suplă a lui Alice (pielea ei fragilă, deși elastică), tocmai o serveam pe Anne cu o cupă de șampanie. Am continuat să-i umplu cupa puțin mai sus de margine, inundând fața de masă. Alice ciocnea cu bărbatu-su. M-am înroșit ca un rac. Mi-am dat whisky-ul peste cap. A trebuit să mă uit la picioare, pentru a reuși să pășesc fără să mă clatin. Asta mi-a îngăduit să-mi ascund roșcata în spatele părului. Ferin-du-mă de

nevastă-mea, m-am năpustit la budă, să verific cum sunt pieptănat, cum sunt ras, să-mi scot ochelarii, să-mi scutur mătreața de pe umeri, să-mi smulg un păr care ieșea din nara stângă. Ce să fac? S-o ignor pe Alice? Ca să agăți o fată drăguță nu trebuie să vorbești cu ea, ci să te porți de parcă nici n-ar exista. Dar dacă pleacă? Gândul că s-ar putea să n-o mai văd pe Alice era deja un supliciu. Prin urmare, trebuia să vorbesc cu ea fără să-i vorbesc. M-am întors în salon, trecând prin fața lui Alice și făcându-mă că n-o văd.

— Marc! Nu-mi mai dai bună ziua?

— Oh! Alice! Ei, drăcie! Scuză-mă, nu te recunoscusem! Sunt... bucuros... să... te... revăd...

— Și eu! Ești bine?

Era mondenă, indiferentă, o creatură de coșmar, cu privirea aiurea.

— Îți aduci aminte de Antoine, soțul meu?

Strângere de mâini congelată.

— Nu ne-o prezinți pe soția ta?

— Păi... S-a dus la bucătărie, să pună lumânările pe tort... Taman când sfârșeam fraza, luminile s-au stins, s-a

cântat „Mulți ani trăiască”, iar soarta potrivnică a luat-o pe Alice de lângă mine.

Am văzut-o luându-l de mână pe Antoine și îndepărtându-se ca pe un covor rulant, în timp ce stăpâna casei râdea de faptul că mai îmbătrânise puțin, în aplauzele amicelor de aceeași vârstă.

Voi, cei ce mă citiți, ați văzut, cu siguranță, la televizor implozii de clădiri: știți, când este distrus cu dinamită câte un bloc. După câteva secunde de numărătoare inversă, vezi cum imobilul se clatină, apoi se prăbușește în el însuși, ca un foietaj, înconjurat de un nor de fum și moloz. Exact cu asta semăna sufletul meu.

Alice și Antoine se îndreptau spre ușă. Trebuia să fac ceva. Revăd toată scena, cu încetinitorul, de parcă ar fi fost ieri.

Atunci, în timp ce Antoine scotocea printre hainele puse de-a valma în cuier, Alice și-a întors spre mine privirile negre, doldora de sclipiri. Am șoptit:

— Nu se poate, Alice, asta nu ești tu... Luna trecută, la Guethary, nu s-a întâmplat nimic? Și ferma mea de struți, ce-o să mă fac cu ea?

Chipul i s-a îmblânzit. Plecându-și încetișor ochii, cu vocea scăzută — atât de scăzută încât m-am întrebat dacă n-am visat — a lăsat să cadă doar aceste două cuvinte și mi-a atins discret mâna, după care a plecat cu bărbatu-su:

— Mi-e teamă.

Soarta mi-era pecetluită. Degeaba mă tot întreba Anne: „Da' cine-i fata asta?", imobilul se reclădea cu viteză accelerată. Filmul imploziei se rebobina. Mai multe fanfare celebrau inaugurarea casei. Era balul de 14 iulie, cu lampioane și cotilioane! Discursul primarului de la Parly 21! Reportaj în direct

Note: Parly — localitate cu 694 de locuitori, din departamentul Yonne. (N. t.) pe canalul France 3 Ile-de-France! Mulțimea se sinucide de bucurie! Poc! Poc!

Dansatorii de la balul popular se omoară într-o veselie! Moarte colectivă! Guiana în sărbătoare! Raliul Templul Soarelui! Toți crapă chicotind de fericire! O nebunie, băga-mi-aș picioarele!

Cele mai frumoase serbări sunt cele din interiorul nostru.

XXIII

A PLECA

Sunt fascinat de extrema tensiune electrică, palpabilă, trepidantă, care se poate crea între un bărbat și o femeie care nu se cunosc, fără vreun motiv anume, doar așa, pur și simplu fiindcă se plac și se căznesc să n-o arate.

Nu este deloc nevoie de vorbe. Este o chestie de mimică, de atitudine. Este ca o ghicitoare, enigma cea mai importantă din viața ta. Oamenii vulgari numesc asta erotism, când, de fapt, nu este vorba decât de pornografie, adică de sinceritate. Lumea se poate prăbuși, tu n-ai ochi decât pentru ochii celuilalt, în clipa asta, în străfundul tău, știi, în sfârșit.

Știi că poți pleca de îndată cu această ființă cu care n-ai schimbat mai mult de trei fraze. „A pleca”: cel mai frumos cuvânt din limba franceză. Știi că ești pregătit să-l folosești. „Să plecăm.” „Trebuie să plecăm.” „Într-o zi, vom lua trenuri care pleacă” (Blondin). Bagajele sunt făcute și știi că trecutul nu este decât un maldăr nedeslușit, rămas în spatele tău, pe care trebuie să-l dai uitării pentru

că ești pe cale de a te naște. Știi că ceea ce se întâmplă este foarte grav și nu faci nimic pentru a opri lucrurile. Știi că nu există altă ieșire. Știi că ai să stârnești suferință, că ai prefera să eviți asta, că ar trebui să judeci, să aștepti, să reflectezi, dar „A pleca”, „A pleca” este mai puternic decât orice. Să începi totul iar de la zero. Căsuța „Plecare” promite atât de mult. Este ca și cum ți-ai fi oprit respirația — în apnee juvenilă — sub apă. Viitorul este umărul gol al unei necunoscute. Viața îți acordă o a doua șansă; Istoria Schimbă foaia.

S-ar putea crede că această atracție este superficială, dar nimic nu este mai profund decât ea; ești gata de orice; accepți defectele; ierți imperfecțiunile; ba chiar le cauți, cu încântare.

Ești atras întotdeauna doar de slăbiciuni.

Alice era tulburată, îi era teamă de mine! Teamă! Totuși, cel mai temător dintre noi doi cu siguranță că nu era ea. Cu toate astea, niciodată n-am fost mai bucuros să vâr frica în oasele cuiva.

Încă nu știam cât o să regret.

FRUMUȘEA ÎNCEPUTURILOR

La una dintre întâlnirile noastre clandestine, după ce am făcut dragoste de trei ori la rând, urlând de plăcere, în hotelul Henri IV (Piața Dauphine), am dus-o pe Alice la Cafe Beaubourg. Nu știu de ce, pentru că detest acest loc lugubru, ca toate cafenelele „design”. Cafeneaua „design” este o invenție a parizienilor, pentru a-I parca acolo pe provinciali, ca să ia ei masa liniștiți la Cafe de Flore. Ieșind în piață, ne-am oprit sub Genitron, acest ceas care numără secundele care ne mai despart de anul 2000.

— Vezi, Alice, ceasul ăsta este simbolul dragostei noastre.

— Ce tot spui?

— Numărătoarea inversă a început... într-o zi, te vei plictisi, te vei enerva, îmi vei reproșa că n-am lăsat jos colacul de la budă, eu îmi voi petrece seara în fața televizorului până la sfârșitul programului, iar tu mă vei înșela, așa cum îl înșeli în această clipă pe Antoine.

— Ei, poftim, gata, iar începi... De ce nu poți și tu să te bucuri de momentul prezent, în loc să te angoseze viitorul nostru?

— Pentru că noi nu avem viitor. Uită-te la secundele care trec, ele ne apropie de nenorocire... N-avem decât trei ani ca să ne iubim... Azi, totul e minunat, dar, după calculele mele, între noi totul se va fi sfârșit... la 15 martie 1997.

— Ce-ar fi dacă te-aș părăsi imediat, ca să câștigăm timp?

— Nu, stai, n-am zis nimic...

Abia în momentul ăla mi-am dat seama că aș fi făcut mai bine să-mi țin pliscul, cu teoriile mele tâmpite.

— Aăă..., am reluat, n-ai vrea, mai degrabă, să-l părăsești pe Antoine? Așa, ne-am putea instala în Căsuța din Prerie și ne-am privi copiii crescând în Grădina Fermecată...

— Păi, da, mai ia-mă și la mișto, pe deasupra! Ești drăguț, dar de ce o trebui să strici, cu bâzdăcurile tale, toate momentele plăcute?

— Iubito, dacă, într-o zi, mă vei înșela, îți promit două lucruri: întâi mă sinucid și, după aia, îți fac un scandal de-o să mă ții minte.

Uite-așa mergeam noi, cuplu nelegitim, plimbându-ne pe șest unul lângă altul, ochi în ochi, dar niciodată mână în

mână, în eventualitatea că am da peste amici de-ai bărbatului ei ori de-ai nevestei mele.

Alături de Alice am descoperit blândețea. Am luat cursuri de naturalețe, lecții de viață. Cred că asta m-a sedus la ea. în Prima căsătorie cauți perfecțiunea, în cea dea doua, cauți adevărul.

Ceea ce este mai frumos la o femeie este să fie sănătoasă, îmi place să respire Sănătate, această tainică a plăcerii! Vreau să aibă poftă să alerge, să râdă în hohote, să se îndoape! Să aibă dinți la fel de albi ca albul ochilor, o gură proaspătă ca un pat mare, buze ca cireșele, cu sărutări ca niște pietre prețioase, o piele întinsă ca aceea de pe un tam-tam, sâni rotunzi ca bilele de pe-tanque1, clavicule fine ca aripile de pui, picioare aurii precum cerul Toscanei, un cur rotund ca obrazul unui bebeluș și, mai ales, mai ales SĂ NU FIE MACHIATĂ. Trebuie să miroasă mai degrabă a lapte și a transpirație, decât a parfum și a țigară.

Testul final este piscina. Ființele se dezvăluie pe marginea piscinelor: o intelectuală va citi sub pălărie, o sportivă va organiza o partidă de polo, narcisicele își vor

supraveghea bronzul, ipohondrele se vor tartina cu ecran total...

Note:

Petanque - joc cu bile mari, de lemn. (N. t.)

Dacă vei întâlni pe marginea unei piscine o femeie care refuză să-și ude părul de teamă să nu-și strice coafura, ia-o la sănătoasa. Dacă sare în apă chicotind, sări pe ea.

Credeți-mă: am încercat tot ce se putea ca să nu mă îndrăgostesc. Puneți-vă în locul meu: cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt. Dar nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Alice, în unele momente o uram, o detestam cu adevărat, o consideram o caraghioasă, îmbrăcată ca naiba, lașă, vulgară, o lungană împiedicată, o falsă romantică ce voia să-și păstreze viețișoara aia a ei nesărată și așezată, o cocotă jalnică și egoistă, o Olive (nevasta lui Popeye) antipatică, toantă, cu vocea aia a ei care îți zgârie timpanele și cu gusturile ei de/a-shion victim. Apoi, în clipa următoare, mă uitam la poza ei sau îi auzeam vocea adorabilă și tandră la telefon ori apărea chiar ea și îmi zâmbea, iar eu cădeam în admirație, uluit de atâta

frumusețe delicată, de ochii adânci, de pielea ca mătasea, de părul lung ce sfida forța gravitației; era o sălbăticiune oacheșă și imposibil de îmblânzit, o indiană fierbinte, o Esmeraldă (femeia lui Quasimodo) și, Doamne, cum mai binecuvântam cerul, atunci, că îmi dăduse șansa de a întâlni o asemenea creatură.

Iată un test foarte simplu, ca să aflați dacă sunteți cu adevărat îndrăgostiți: dacă, după patru-cinci ore petrecute fără iubită, aceasta începe să vă lipsească, atunci nu sunteți îndrăgostiți; dacă erați, zece minute de despărțire ar fi fost de ajuns să vă facă viața imposibil de suportat.

XXV

MERGI, WOLFGANG

Faptul că îți înșeli nevasta nu e chiar atât de grav, în sine, dacă ea nu află niciodată. Cred chiar că mulți soți fac asta, căutând pericolul, asumându-și noi riscuri, ca pe vremea când încercau să-și seducă soția, în acest sens, adulterul poate că este o declarație de dragoste conjugală. Sau poate că nu. În orice caz, cred că mi-ar fi destul de greu s-o fac pe Anne să înghită povestea asta.

Îmi amintesc de ultima noastră cină în tete-a-tete. Aș prefera să nu-mi aduc aminte și totuși îmi amintesc. Se pare că momentele urâte lasă amintiri frumoase, mi-ar plăcea tare mult să fie chiar așa.

În ceea ce mă privește, ele rămân ancorate în mine, la rubrica „momente urâte”, dar nu izbutesc să-mi trezească nicio nostalgie. Mi-ar plăcea să mă reîncarnerez într-un video VHS, ca să pot șterge aceste imagini care mă bântuie.

Anne mă copleșea cu reproșuri, apoi îi era necaz că mă copleșise cu reproșuri și se întrista și mai rău. Îi explicam că era numai vina mea. Îmi imaginasem o poveste, altfel de ce mi-aș fi tăiat părul atât de scurt, în cei trei ani de căsătorie? Înainte fusese lung, așa că îl lăsam din nou să crească. Eram ca Sam-son: cu părul tăiat, nu făceam nici cât o ceapă degerată! În afară de asta, nu îndrăznisem niciodată s-o cer așa cum se cuvine de la taică-su. Prin urmare, căsătoria nu era valabilă. Ea râdea cu drăgălășenie de glumele mele. Mă simțeam cu musca pe căciulă, dar ea zâmbea trist, ca și cum ar fi știut dintotdeauna că așa o să se termine totul, (în restaurantul ăsta plăcut) pe această față de masă albă, luminată de lumânări, discutând ca doi vechi

amici. La masă, nici măcar n-am plâns. Poți să te îndepărtezi pe vecie de un om, poți să-ți calci toate jurămintele și să rămâi în continuare față în față cu el, fără să faci din asta un capăt de țară.

În cele din urmă, m-a anunțat că îmi găsise un înlocuitor mai celebru, mai bătrân și mai drăguț decât mine. Era adevărat (am aflat mai târziu, eu fiind informat — evident — ultimul), îl descoperise la locul de muncă. Am zbierat la ea:

— O pipiță tânără, care și-o pune cu moșnegi, este la fel de nașpa ca un moș care și-o pune cu tinere. E ceva prea ieftin!

— Prefer un bătrân frumos și potolit decât un tânăr nasol și îndrăcit, mi-a răspuns.

Nu-mi dau seama de ce mi-oi fi închipuit că Anne o să rămână văduvă, neconsolată și înlăcrimată. Nu-mi dau seama nici de ce m-o fi ofensat atâta vestea asta. În fine, nu știu, nu-mi dau seama. Descopeream, pur și simplu, că am amor Propriu. Eram un îngâmfat. Tu te crezi de neînlocuit și, când colo, ești înlocuit la iuțeală. Ce credeam? Că o să se omoare? Că o să se stingă? În timp ce eu — tânăr filfizon care mă credeam un superb playboy

înconjurat de femei — visam la Alice, Arme se gândea la înlocuitorul meu și îmi puneam coarne în-tr-o veselie, având grijă să afle toată lumea, în seara aceea, am căzut de sus.

Roata se întorcea, după cum meritam. Ajuns acasă, am ascultat Mozart la radio. Frumusețea se termină în Urâtenie, destinul Tinereții este să se Ofilească, Viața nu este decât o lentă Putrezire, Murim cu fiecare Zi. Din fericire, ne rămâne întotdeauna Mozart. Oare câtor oameni le-o fi salvat viața Mozart?

XXVI

CAPITOL FOARTE SEXOS

Este cazul să ne ocupăm de esențial, adică de sex. Majoritatea fandositelor din mediul meu sunt convinse că a face dragoste înseamnă a se întinde pe spate, în timp ce un dobitoc în smoching, beat ca un porc, se bâțâie deasupra-le, după care ejaculează în forul lor interior și se pune pe sforăit. Ele și-au făcut educația sexuală pe la raliurile fițoase, Prin cluburile private șic ori prin discotecile din Saint Tropez, în compania celor mai proști parteneri de pe fața pământului: Băiețiii lui tăticu'. Problema sexuală a

băieților de bani-gata este că au fost obișnuiți, din fragedă pruncie, să primească totul fără să dea nimic. Nici măcar nu e o chestie de egoism (TOȚI gagiii sunt egoiști în pat), numai că nimeni nu le-a explicat vreodată că între o fată și un Porsche există o diferență. (Când distrugi o fată, tăticu' nu te ceartă.)

Slavă Domnului, Anne nu făcea parte din această extremă, dar nici nu avea vreo înclinație specială pentru chestia asta. Cel mai mare delir sexual al nostru a avut loc în timpul voiajului de nuntă în Goa, după ce am fumat datura¹. Udare, îndesare, țâșnire, spermare. Aveam nevoie de acest fum, care să ne dezghețe, căci ne aflam în sezonul ploilor grele, aduse de muson.

Note:

1 Datura (stramonium) — ciumăfaie, plantă toxică sau narcotică. (N. t)

Mă rog, acest vârf n-a fost decât o experiență halucinantă: de altfel, eram atât de îndrăgostit pe vremea acestui voiaj, încât am lăsat-o să mă bată și la ping-pong, prin urmare vă dați seama că nu eram într-o stare normală.

Da, Anne, află acum, dacă citești cumva această carte, că, în timpul voiajului de nuntă, am pierdut la ping-pong dinadins, OK?

Sexul e o loterie: două persoane pot adora să facă treaba asta cu altcineva, dar să nu simtă plăcere împreună. Crezi că lucrurile vor merge mai bine, dar nu merg mai bine deloc. E o chestie de epidermă, adică o nedreptate (ca toate lucrurile care au legătură cu pielea: rasismul, delictul de facies², acneea...).

Pe de altă parte, tandrețea noastră nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, în dragoste, situația devine cu adevărat îngrijorătoare atunci când treci de la un film de categoria X la gângureli. Din momentul în care încetezi să mai spui: „o să te fut în gură, curviștină mică”, ca să spui: „iubițica mea scumpică, lugu-lugu, țuțulică mică, dă-mi un puși la puți-puți”, e cazul să te alarmezi. Chestia asta se vede foarte epede: chiar și vocile se schimbă după câteva luni de viață în comun. Zdrahonul viril cu voce de stentor începe să vorbească la fel ca un copilaș legănat în poala maică-sii. Vampa fatală cu glas răgușit devine o fetiță dulceagă, care își confundă bărbatul cu un pisoiaș. Dragostea noastră a fost învinsă de intonații.

Și, pe urmă, e conceptul ăsta monstruos, care îți taie tot cheful, cel mai puternic somnifer inventat vreodată: Datoria Conjugală. Dacă stai o zi-două pe neregulate, nimic grav, nici nu pomenești de asta. Dar după vreo patru-cinci zile, angoasa Datoriei devine subiect de conversație, încă o săptămână fără să faci dragoste și toată lumea se întreabă ce se întâmplă, iar plăcerea devine o obligație, o corvoadă; dacă mai lași să treacă o săptămână fără să faci nimic, tensiunea va deveni insuportabilă și, până la urmă, ajungi să faci labă în baie, uitându-te la benzi desenate pornografice, ceea ce va fi un fiasco garantat, contrariul dorinței. Uite, asta e Datoria Conjugală.

Generația noastră este extrem de prost educată pe plan sexual. Credem că știm totul, pentru că suntem bombardați cu filme hard și pentru că părinții noștri au făcut chipurile revoluția sexuală. Dar toată lumea știe că revoluția sexuală nu a avut loc. În sex, ca și în căsătorie, de un secol încoace nu s-a clintit nimic, nici măcar cu un milimetru. Ne apropiam de anul 2000, iar moravurile erau la fel ca în secolul al XIX-lea și, oricum, mai puțin moderne decât în al XVIII-lea. Tipii erau macho, stângaci, timizi, iar fetele

erau pudice, stânjenite, complexate de gândul că ar putea fi luate drept nimfomane. Dovada că generația noastră e nulă din punct de vedere sexual este succesul emisiunilor despre cur, de la radio și de la televizor, și infimul procent de tineri care folosesc prezervativul atunci când fac dragoste. Asta atestă faptul că sunt incapabili să vorbească firesc despre ea. Prin urmare, vă puteți imagina cât de nepricepuți sunt tinerii și, cu atât mai mult, tinerii burghezi... O catastrofă.

Note:

1 în original: delit de facies (fir.). Aluzie la expresia „delit de sale gueule” — arestare din cauza faptului că poliției nu-i place mutra cuiva. (N. t)

Alice însă n-a frecventat cercurile astea împuțite. Ea consideră sexul nu ca pe o obligație, ci ca pe un joc ale cărui reguli vrea să le descopere înainte și, eventual, să le modifice. N-are niciun tabu, colecționează idei, vrea să exploreze totul. Cu ea, am recuperat treizeci de ani de întârziere. M-a învățat să mângâi. Pe femei trebuie să le atingi cu vârful degetelor, să le dezmierzi cu vârful limbii;

cum să fi ghicit chestia asta, dacă nu mi-a spus-o nimeni? Am descoperit că poți face dragoste într-o sumedenie de locuri (în parcări, lifturi, în toaletele din localurile de noapte, toaletele din trenuri, toaletele din avioane și chiar în alte părți decât toaletele, pe iarbă, în apă, la soare), cu tot felul de accesorii (jucării sado-masochiste, fructe, legume) și în toate felurile de poziții (cu susu-n jos, cu josu-n sus, în mai mulți, legat, legănat, făcând pe flagelatorul din Se-villa, grădinarul Supliciilor, distribuitorul de suc de fudulii, pompa de benzină, înghițitoarea de șerpi, domina demoniaca, 3615 Țiți, gangbang gratis cu lumânări). Pentru ea, am devenit mai mult decât hetero, homo sau bisexual: am devenit om-nisexual. De ce să te limitezi?

Vreau să reglez — pe bune — animale, insecte, flori, alge, bibelouri, mobile, stele, toate câte or să ne vrea. Mi-am descoperit chiar și o uimitoare capacitate de a născoci povești, unele mai abracadabrante decât altele, doar ca să i le susur la ureche, în timpul actului, într-o zi, le voi publica în volum și îi voi șoca pe cei care nu mă cunosc îndeajuns*. De fapt, am devenit un authentic pervers

polivalent, pe scurt, un tip care se bucură de viață. Nu văd de ce ar avea dreptul să fie libidinoși numai babalâcii.

În rezumat, dacă o istorie dspre cur poate deveni o poveste de dragoste, reciproca este foarte rară.

XXVII

CORESPONDENȚĂ (I)

Prima scrisoare către Alice:

„Scumpă Alice,

Ești minunată. Nu văd de ce, sub pretextul că te numești Alice, nimeni nu-ți poate spune că ești o minune!

Mi se învârtește capul. Femeilor ca tine ar trebui să li se interzică să meargă la înmormântarea bunicelor mele. Iartă-mă pentru acest bilețel. Era singura mea șansă de a rămâne lângă tine în weekendul ăsta.

Marc.”

Niciun răspuns.

A doua scrisoare către Alice:

„Alice,

Spune-mi, rogu-te, nu cumva tu ești totuși femeia vieții mele?

Spui că ți-e teamă. Atunci, eu ce să mai zic? Tu crezi că mă joc, dar n-am fost niciodată mai serios.

Note:

* Nouvelles sous ecstasy.

i Aluzie la Alice în țara minunilor de Lewis Carroll,
(N. t.)

Nu știu ce să fac. Aș vrea să te văd, dar știu că nu trebuie. Ieri-seară mi-am îndeplinit datoria conjugală gândindu-mă la tine. E abject. Tu mi-ai tulburat viața, eu nu vreau să ți-o tulbur pe a ta. Asta va fi ultima mea scrisoare, dar nu te voi uita imediat.

Marc"

Post-scriptum: „Când minți, când îi spui unei femei că o iubești, e de crezut că minți, dar ceva, ceva tot te-a împins să-i spui chestia asta, de aceea, este adevărat".

(Raymond Radiguet)

Niciun răspuns. Asta n-a fost ultima mea scrisoare.

XXVIII

FUNDUL ABISULUI

Salut, sunt tot eu, mortul viu din frumoasele cartiere. Mi-ar fi plăcut să fiu doar melancolic, e o chestie elegantă; în loc de asta, eu oscilez între lichefieri și delicvescență¹. Sunt un zombi care zbiară la moarte fiindcă este încă în viață. Singurul remediu împotriva migrenei mele ar fi un Aspegic 1000, dar nu pot să iau, fiindcă mă doare prea rău stomacul. Măcar dacă aş ajunge la fund! Dar nu. Cobor, cobor tot mai jos și nu dau de fund, ca să pot țâșni înapoi.

Traversez orașul dintr-o parte în cealaltă. Vin să privesc casa în care stai tu cu Antoine. Credeam că te-am agățat în-tr-o doară și uite că mă pomenesc rătăcind prin fața porții tale, cu răsuflarea tăiată. Dragostea este o sursă de problem respiratorii.

Luminile din apartamentul tău sunt aprinse. Poate că ieși cina sau te uiți la televizor sau ascuți muzică gândindu-te la mine ori fără să te gândești la mine sau

poate că tu... că voi... Nu, fie-ți milă, spune-mi că nu faci asta. Sângerez stând în picioare, pe stradă, în fața casei tale, dar sângele nu curge, e o hemoragie internă, un înech în aer liber. Trecătorii se uită la mine iscoditor: cine naiba e tipul ăsta care vine în fiecare zi și contemplă fațada acestui imobil? Să fie vreun detaliu architectural magnific care nouă ne-a scăpat? Sau tânărul ăsta neras, cu părul zburlit, o fi un nou FDS2? „Scumpo, uita în cartierul nostru există tipi FDS în haină Agnes B.” „Taci, tâmpitule, doar vezi că e un dealer de tineri!”

Mai, atât de urâta lună mai. Cu punțile ei care nu se mai termină: Sărbătoarea Muncii, Aniversarea lui 8 mai 1945, înălțarea, Rusaliile. Lungile weekenduri fără Alice se adună. Teribilă privațiune organizată de stat și de religia catolică, parcă pentru a mă pedepsi fiindcă le-am nesocotit pe amândouă. Stagiu intensiv de suferință.

Note:

1 Delicvescență — proprietatea unor corpuri solide de a absorbi vaporii din

atmosferă până la solubilizare. (N. t.)

2 FDS — fără domiciliu stabil. (N. t.)

Nu mă mai interesează nimic în afară de Alice. Ea ocupă tot spațiul. Mersul la cinema, mâncatul, cititul, dormitul, dansul techno, munca, toate aceste ocupații care îmi umpleau viața de dobitoc plătit cu patru cărămizi pe lună, nu mai au, de acum, niciun chichirez. Alice a decolorat universul. Dintr-odată, am 16 ani. Am cumpărat până și parfumul lui Alice, ca să-l miros în timp ce mă gândesc la ea, dar nu mai era mirosul ei adorabil de piele drăgăstoasă brună adormită, picioare lungi, zveltețe încântătoare cu plete de sirenă languroasă. Nu poți închide toate astea într-un flacon.

În secolul XX, dragostea e un telefon care nu sună. După-amiezi întregi pândind fiecare sunet de pași de pe scară, ca și atâtea false bucurii absurde, căci ai anulat întâlnirea precipitat, pe la prânz, prin mesageria secretă, încă o poveste cu un adulter care ia o întorsătură nedorită? Ei, da, nu e ceva prea original, îmi pare rău; n-am ce să fac dacă e totuși chestia cea mai gravă care mi s-a întâmplat vreodată.

Asta e cartea unui copil răsfățat, dedicată tuturor zăpăciților prea puri pentru a trăi fericiți. Cartea celor care

au rolul negativ și pe care nu-i căinează nimeni. Cartea celor care n-ar trebui să sufere pentru o despărțire pe care au provocat-o ei înșiși, dar care totuși suferă din pricina unei dureri cu atât mai ireparabile, cu cât știu că sunt singurii vinovați. Fiindcă dragostea nu înseamnă doar să suferi sau să-i faci pe alții să sufere. Poate însemna și ambele în același timp.

XXIX

REGIMUL DEPRESIV

Să fi singur a devenit o boală rușinoasă. De ce oare fuge toată lumea de singurătate? Pentru că ea te obligă să cugeti, în zilele noastre, Descartes n-ar mai scrie: „Cuget, deci exist”. Ar spune: „Sunt singur, deci cuget”. Nimeni nu vrea singurătatea, pentru că ea îți lasă prea mult timp pentru cugetare. Or, cu cât cugeti mai mult, cu atât ești mai inteligent, deci mai trist. Cred că nu există nimic. Nu mai cred în nimic. Nu-mi folosesc la nimic. Viața nu-mi e de niciun folos. Ce program e în seara asta pe cablu?

Singura veste bună: nefericirea te face să slăbești. Nimeni nu menționează acest regim, care este totuși cel

mai eficace dintre toate. Depresia care te Subțiază. Cântăriți cu câteva kile în plus? Divorțați, îndrăgostiți-vă de cineva care nu vă iubește, trăiți singuri și rumegați-vă tristețea cât e ziulica de lungă. Excesul ponderal va dispărea mintenaș, ca zăpada la soare. Vă veți regăsi trupul zvelt, de care vă veți putea bucura — dacă scăpați teferi.

Ce păcat că sunt îndrăgostit și nu pot profita de noul meu celibat. Când eram student, adoram să fiu singur. Consideram că toate femeile sunt frumoase. „Nu există femei nasoale, există doar pahare de votcă prea mici”, aveam obiceiul să repet. Nu erau doar vorbe de alcoolice în devenire, chiar așa gândeam. „Toate femeile au un nu-știu-ce al lor, e de-ajuns o tăcere amuzată, un oftat discret, o gleznă neastâmpărată, o șuviță rebelă. Chiar și cârnatul cel mai oribil ascunde în el o comoară. Chiar și Mimie Mathy, dacă are ocazia, face niște chestii speciale!” Și izbucneam în râsul meu sonor, cel pe care îl folosesc pentru a-mi sublinia propriile glume, cel dinainte de a fi descoperit adevărata singurătate.

De acum, când beau alcooluri botezate, mormăi de unul singur, ca un boschetar. Mă duc să fac labă într-o

cabină de proiecții video, de pe strada Saint Denis, numărul 88. Zapez cam 124 de filme porno. Un gagiu suga un negru cu o chestier de 30 de centimetri. Zap. O fată încătușată e servită cu niște ceară topită, pe limbă, și cu descărcări electrice, pe fofeaza rasă. Zap. O falsă blondă siliconată înghite o gură bună de spermă. Zap. Un ciumete cu cagulă străpunge sfârcurile unei olandeze care zbiară „Yes, Mașter”. Zap. O tânără animatoare fără experiență încasează o sculă de plastic în anus și alta în vagin. Zap. Triplă ejaculare facial peste două lesbiene cu cârlige de rufe prinse de sâni și de clitoris. Zap. O obeză borțoasă. Zap. Dublă înșurubare anală. Zap. Pipi în gura unei thailandeze legate cobză. Zap. Băga-mi-aș picioarele, nu mai am monede de 10 franci și încă n-am juisat, sunt prea beat ca să reușesc. Vorbesc tare prin sex-shop, dând din mâini ca un apucat.

Cumpăr o sticlă de poppers. Aș vrea să fiu prieten la cataramă cu bețivii de pe strada Saint Denis, care zbiară, clătinându-se, că, pe timpuri, aveau la picioare cele mai frumoase femei. Dar nu mă acceptă ăștia în confreria lor: mai degrabă le vine cheful să-mi spargă mutra, ca să mă învețe ce înseamnă să suferi cu adevărat. Așa că mă întorc

acasă pe trei cărări, cu fața inundată de poppers-ul vărsat, cu gura duhnind a picioare, n-am mai fost de ani de zile așa de beat, cu o dorință atroce de a borî și de a mă caca în același timp; mi-e imposibil să le fac pe amândouă odată, o să trebuiască să aleg. Mă hotărâsc să-mi evacuez mai întâi diareea, așezat pe WC; un bulion infect stropește faianța, puțind de-mi mută nasul, dar, deodată, dorința de a mă răsti la bocanci este din cale-afară de puternică: mă răsucesc — pentru a vomita în closet o bilă acidă care îmi zgârie, ca un glaspapir, gâtlejul —, stând în patru labe, cu curul gol, în mirosul de dezinfectant. Și uite cum mă apucă iar, cu toată forța, căcarea; până la urmă, proiectez pe ușă un litru de căcat lichid și pestilențial, bâzâind și strigând-o pe mama.

XXX

CORESPONDENȚĂ (II)

A treia scrisoare a fost încununată de succes. Mulțumiri Poștei: telefonul, faxul sau internetul nu vor întrece niciodată, în frumusețe romantică, bunul și vechiul pericol al legăturii epistolare.

„Scumpă Alice,

Te voi aștepta în fiecare seară, la ora șapte, pe o bancă din Piața Dauphine. Fie că vii, fie că nu, eu voi fi acolo în fiecare seară, începând de azi.

Marc"

Te-am așteptat luni, pe ploaie. Te-am așteptat marți, pe ploaie. Miercuri n-a mai plouat, ai venit. (Parcă ar fi un cântec de-al lui Yves Duteil.)

— Ai venit?

— Da, cam așa s-ar zice.

— De ce n-ai venit luni și marți?

— Ploua...

— Nu știu ce mă oprește să-ți... ofer un telefon mobil. Ai zâmbit. Spiriduș ascuns în spatele unei coame vestitoare de plăceri absconse. Zână cu chipul luminos și buze care îmi zâmbeau fără a cântări argumentele pro și contra. Ți-am luat mâna, ca pe un obiect prețios. Apoi s-a așternut o tăcere stânjenită, de circumstanță, pe care am vrut s-o rup:

— Alice, cred că e grav... Dar tu m-ai împiedicat:

— Șșșșt...

Apoi te-ai aplecat și m-ai sărutat pe buze. Imposibil, oare nu visam? Mi se mai putea întâmpla ceva atât de delicat? Am vrut din nou să vorbesc:

— Alice, mai avem timp să dăm înapoi, repede, pentru că, după aia, o să fie prea târziu și eu o să te iubesc foarte tare și, tu nu mă cunoști, în cazuri de astea, devin foarte penibil...

Dar de data asta m-a întrerupt limba ta și toate viorile din cele mai frumoase filme de dragoste scot un scârțâit mizerabil pe lângă simfonia care a răsunat în capul meu.

Și dacă voi mă considerați un caraghios, atunci hai sictir de aici!

XXXI

AMANTUL DIVORȚAT

Astăzi, evit Piața Dauphine, cu excepția cazurilor când sunt prea istovit pentru a mă împotrivi, ca, de exemplu, în seara asta, când m-am așezat pe banca noastră, din pur masochism. Pont-Neuf este luminat de vapoșele-muscă. Aproape că am fost amanții de pe Pont-Neuf, ne

despărteau de el doar câțiva metri. Mi-e frig și te aștept. De la prima sărutare pe care ne-arn dat-o aici au trecut șase luni, dar continui să mă întâlnesc cu tine. Nu mi-aș fi putut închipui niciodată că voi ajunge în halul ăsta. Trebuie să fie la mijloc vreo pedeapsă, oi fi având ceva de ispășit, asta e, altfel nu văd de ce aș fi supus unor asemenea cazne. La sculare suspin, la culcare scâncesc și, între ele, îmi plâng de milă. Eu voiam să fiu Laclos¹ și mă pomenesc în plin Musset². Dragostea este de neînțeles.

Când o vezi la ceilalți, îți este imposibil s-o pricepi, iar când ți se întâmplă ție, și mai puțin. La douăzeci de ani încă mai eram capabil să-mi controlez emoțiile, dar azi nu mai pot decide în nicio privință. Ceea ce mă supără cel mai tare este să văd în ce măsură a fost înlocuită dragostea pe care i-o nutream lui Anne, de cea pe care i-o port lui Alice, de parcă cele două povești ar fi vase comunicante. Sunt înspăimântat de faptul că am ezitat atât de puțin. Fără vodevil, fără dilemă între „legitimă” și amantă, o ființă i-a luat pur și simplu locul alteia, în liniște, fără să facă scandal, ca și cum ar fi intrat în creierul meu pășind pe vârful picioarelor. Nu e permis să iubești o persoană în detrimentul alteia?

Note:

Laclos, Pierre Choderlos de (1741-1803) — scriitor francez, Legături primejdioase. (N. t.)
Musset, Alfred de (1810-1857) — scriitor francez, Cu dragostea nu-i de glumit. (N. t.)

Cu siguranța că acum plătesc tocmai crima asta... Da, e ciudat stau în Piața Dauphine și totuși la tine mă gândesc, Anne, fosta mea soție...

Poate, Anne, poate într-o zi, mai târziu, mult mai târziu, ne vom întâlni într-un loc luminat; cu lume în jur, cu copaci, cu o rază de soare, ce știu eu, cu păsărele care vor cânta ca în ziua nunții noastre și, în mijlocul zarvei, ne vom recunoaște și ne vom gândi cu nostalgie la vremurile trecute, cele în care aveam douăzeci de ani, cele în care ne-am făurit primele speranțe, cele în care am suferit marile decepții, vremurile în care am visat, în care am îmbrățișat Cerul, înainte de a ne cădea în cap, pentru că acele vremuri, Anne, acele vremuri ne aparțin și nimeni nu va putea să ni le fure vreodată. Se numesc Adolescență.

XXXII

HABAR N-AM

Am avut multe întâlniri clandestine în Piața Dauphine. Multe cine luate pe șest, la Paul sau la Delfino. Nenumărate ore, furate după-amiezilor, petrecute la hotelul Henri IV. Cu timpul, recepționarul s-a obișnuit atât de mult cu noi, încât ne scutea de zâmbetul lui complice și de întrebarea fatidică: „Domnul și doamna nu au bagaje?”, deoarece camera noastră era rezervată cu luna. Camera 32. Când o părăseam, mirosea a dragoste. între orgasme, nu mă puteam opri să nu te întreb:

— Ce naiba, Alice, te iubesc din creștet până-n tălpi.

Unde o să ajungem?

— Habar n-am.

— Crezi că o să-l lași pe Antoine?

— Habar n-am.

— Vrei să trăim împreună?

— Habar n-am.

— Preferi să rămânem amanți?

— Habar n-am.

— Dar ce mama dracului o să ne facem?

— Habar n-am.

— De ce spui tot timpul „Habar n-am”?

— Habar n-am.

Eram prea rațional. „Habar n-am” era o frază pe care aveam s-o aud adesea, simțeam că aveam tot interesul să mă obișnuiesc cu ea.

Totuși, uneori mi se întâmpla să-mi pierd cumpătul:

— Lasă-l! LASĂ-L!

— Încetează! ÎNCETEAZĂ SĂ-MI CERI CHESTIA ASTA!

— Divorțează, așa cum am făcut eu, CE MAMA DRACULUI? — N-am s-o fac în viața mea. Mi-e prea teamă de tine, ți-am spus-o întotdeauna. Dragostea noastră e frumoasă pentru că e imposibilă, știi prea bine. În ziua în care voi deveni disponibilă, n-ai să mai fii îndrăgostit de mine.

— FALS! FALS! ARHIFALS!

Dar, în sinea mea, mă temeam că avea dreptate. Eram nebun după ea, fiindcă îmi scăpa. Surzii și aiuriții dialogau mai bine decât noi.

FĂRĂ SCĂPARE

A trebui totuși să vă povestesc cum am murit. Vă amintiți de Rebel fără cauză, cu James Dean? În filmul ăsta, o gașcă de puțoi cretini se distrează năpustindu-se cu mașina drept într-o prăpastie. Ei numesc asta „chicken run”¹ („cursa căcăcioșilor”). Jocul lor constă în a frâna cât mai târziu cu putință. Cel care frânează ultimul este cel mai bărbat din grup. Să spunem că grosimea chestiei lui este proporțională cu intervalul de timp pe care îl lasă să treacă până frânează.

Evident că treaba asta nu iartă, unul dintre tâmpiți își termină cursa la picioarele falezei, într-un Chevrolet transformat în Cesar². Ei bine, Alice și cu mine, cu cât înaintam în aventura noastră, cu atât ne dădeam mai bine seama că semănăm cu rebelii fără cauză. Acceleram către prăpastie, cu pedala apăsată până la refuz, încă nu știam că tâmpitul care avea să frâneze prea târziu eram eu.

Când duci o viață dublă, regula de bază este să nu te îndrăgostești. Te întâlnești în secret, de plăcere, ca să evadezi, ca să trăiești fiorul. Te crezi erou, și unde mai pui că fără multă bătaie de cap. Dar să fii sentimental,

niciodată! Nu trebuie să amesteci lucrurile. Până la urmă, ai ajunge să confunzi plăcerea cu dragostea. Ai risca să fii complet dezorientat.

Dacă Alice și cu mine am căzut în capcană, motivul este foarte simplu: e mult mai plăcut să faci dragoste când ești îndrăgostit. Femeilor, chestia asta le lasă impresia că preludiul durează mai mult, iar bărbaților, că durează mai puțin. Și tocmai chestia asta a fost pieirea noastră. Aveam gusturi de lux. Am jucat comedia romantismului doar ca să vedem cine e mai tare. Și, în cele din urmă, am ajuns să și credem în ea. Nimic nu este mai eficace, în dragoste, decât metoda Conue3: ce păcat că funcționează doar într-un singur sens. Odată ce te-ai au-toconvins, este prea târziu să mai dai înapoi. Credeai că te joci, ceea ce era adevărat, dar te jucai cu focul. Pluteai deja în golul prăpastiei, ca acele personaje de desene animate care se uită la spectator, apoi la abisul de sub picioarele lor, apoi din nou la spectator și, în cele din urmă, cad de-a binelea. „That's all folks!” îmi amintesc că, pe vremea când Anne și cu mine eram despărțiți, la orice petrecere puneam piciorul nu dădeam decât de oameni care mă întrebau, cu un aer prefăcut, unde e Anne, ce e cu Anne, de ce nu era

Anne acolo și ce făcea Anne în acel moment. Le răspundeam, la alegere:

— Stă la șmotru până târziu.

— Zău? Nu e aici? Tocmai mă uitam după nevastă-mea, întâlnire cu ea.

— Fie vorba între noi, bine a făcut că n-a venit la serata asta rahat: ar fi trebuit s-o ascult, ea are un al șaselea simț când e vorba să detecteze chestiile de proastă calitate, ah, pardon, tu organizat-o...

— Anne? Suntem în divorț! Ha-ha! Glumesc. - în perioada asta trage din greu, la slujbă.

Note:

1 Chicken run (engl.) — întrecerea fricoșilor. (N. t.)

2 Cesar — creator al unor obiecte de artă obținute din automobile comprimate. (N. t.)

3 Metoda Conue — metoda autoconvingerii. (N. t.)

— Toate bune: am bilet de voie până la miezul nopții.

— E plecată într-un stagiu de lucru cu echipa de fotbal din Congo.

— Anne? Anne și mai cum? Marronnier? Ce coincidență, fo fată care are același nume de familie ca al meu!

— Anne e la spital... Un accident oribil... între două urlete de durere înfiorătoare, m-a implorat să rămân cu ea, dar nu voiam să ratez petrecerea asta simpatică.

Delicioase icrele astea de somon, nu crezi?

— Pe de altă parte, șmotruiește atât de tare, că o să ajung în curând să mă scald în pițule.

— Căsătoria e o instituție care nu este în regulă.

— Unde e Alice? O știți pe Alice? N-ați văzut-o pe Alice? Credeți că Alice o să vină?

În schimb, de fiecare dată când auzeam cuvântul „Alice” rostit pe undeva, parcă primeam o lovitură de pumnal.

— Dragi prieteni, ați vrea să fiți atât de amabili și să nu mai pronunțați acest nume în prezența mea, vă rog?

Mulțumiri anticipate,

Eu.

Paradisul sunt ceilalți⁴, dar nu trebuie să abuzăm. Auzeam tot mai multe bârfe la adresa lui Anne și a mea. Bineînțeles că mă durea în cot de toate vorbele care

umblau pe seama mea și care fuseseră răspândite întotdeauna, chiar cu multă vreme înainte de a fi fost adevărate. Gelozia mondenă și superficialitatea petrecăreților nu mă păcăliseră niciodată, dar s-o atace pe Anne, chiar că era dezgustător. Dacă eu ieșeam seara, o făceam ca să-mi încetinesc ritmul existenței. Fiindcă nu suportam ideea că viața s-ar putea opri la ora opt seara. Voiam să fur ore de viață de la cei care se culcă odată cu găinile. Dar, de data asta, era prea mult. N-o să mai ies. Îmi dădeam seama că îi uram pe toți acești oameni care se hrăneau cu nefericirea mea. Și eu fusesem ca ei: un vultur hoitar. Dar era de-ajuns: nu mă mai făceau să râd. De data asta, voiam să mă bucur de șansa mea cât mai mult posibil. Vor fi nevoiți să se lipsească de mine. Am demisionat de la revistele în care scriam cronici mondene.

Adio, prieteni fățarnici din crema Parisului, n-o să vă duc dorul. Continuați-vă fără mine lenta putrefacție, eu, unul, vă plâng. Iată marea dramă a societății noastre: nici măcar bogătașii nu mai stârnesc invidia. Sunt grași, scârboși și vulgari, nevestele lor au liftinguri, copiii lor se droghează, ei se duc la închisoare, au gusturi de țoape, pozează pentru Gala. Bogătașii de azi au uitat că banul e

un mijloc și nu un scop. Nu mai știu ce să facă cu averile lor. Cel puțin, când ești sărac, poți să-ți spui că toate s-ar rezolva, dacă ai avea parale.

Dar, când ești bogat, nu poți să-ți spui că toate s-ar rezolva cu o coșmelie nouă, în sud, cu o altă mașină sport, cu o pereche de încălțări de douăsprezece mii de bătrâne sau cu un manechin suplimentar. Când ești bogat, nu mai ai scăpare.

Note:

4 Aluzie la fraza lui Jean-Paul Sartre: „Infernul sunt ceilalți”. (N. t.)

De-aia iau toți miliardarii Prozac: pentru că nu mai pot face pe nimeni să viseze, nici măcar pe ei înșiși.

Relatările mele de la evenimentele de noapte erau un cerc vicios, în care căzusem prizonier. Trăgeam la măsea ca să povestesc despre ultima ocazie în care trăsesem la măsea. De-acum, gata, să înfruntăm ziua. Hai să vedem, ce articol de ziar ar putea scrie un parazit aflat în șomaj? Imaginați-vă cum ar fi Dra-cula în plină zi: ce meserie ar exercita? în ce se reciclează vampirii care sug sânge?

Și, uite așa, am devenit critic literar.

XXXIV

TEORIA VEȘNICEI ÎNTOARCERİ

Când îi informez despre ruptură, părinții mei (divorțați din 1972), încearcă să-mi bage mințile în cap. „Ești sigur?” „Nu se mai poate repara nimic?” „Gândește-te bine...” În anii șaizeci, psihanaliza a avut o influență considerabilă; fără îndoială, asta explică de ce părinții mei sunt convinși că vina este numai a lor. Sunt mult mai îngrijorați decât mine, de aceea, nici măcar nu le pomenesc de Alice. O catastrofă e de ajuns. Le explic cu calm că dragostea durează trei ani. Ei protestează, fiecare în felul lui, dar nu sunt deloc convingători. Nici a lor n-a durat mai mult. Sunt stupefiat să simt că îmi retrăiesc povestea prin intermediul poveștii mele. Nu-mi vine să cred că părinții mei au sperat, și-au imaginat și, în cele din urmă, au fost convinși că voi fi diferit de ei.

Suntem pe Pământ pentru a retrăi aceleași evenimente ca și părinții noștri, în aceeași ordine, așa cum și ei au comis aceleași erori ca ale părinților lor și așa mai departe.

Dar nu e grav. Ceea ce este rău, cu adevărat, este să refaci tu însuți, continuu, aceleași tâmpenii. Acesta este tocmai cazul meu.

Pășesc pe aceleași urme, la fiecare trei ani. Retrăiesc neîncetat un perpetuu deja-vu. Viața mea bate câmpii. Probabil că sunt programat ciclic, așa cum se întâmplă cu un com-compact-disc, când apeși tasta „Repeat”. (îmi place tare mult să mă compar cu mașinile, pentru că mașinile sunt ușor de reparat.) Nu e vorba de o repetitive comică, ci de un coșmar cu adevărat real: închipuiți-vă un montagne russe îngrozitor, cu lo-opinguri care îți întorc stomacul pe dos și cu căderi vertiginoase.

Te-ai urcat o dată și ți-a fost de-ajuns. Te dai jos din el, țipând: „Aoleu! Era să-mi vomit de vreo trei ori vata de zahăr, pe mine nu mă mai prinde nimeni aici!” Ei bine, pe mine mă prinde. Sunt abonat la Toboganul Infernal. Space Mountain este casa mea.

Acum înțeleg, în sfârșit, fraza lui Camus: „Trebuie să ne imaginăm că Sisif este fericit”. El voia să spună că repetăm toată viața aceleași prostii și că poate tocmai asta este fericirea. Va trebui să mă agăț de această idee. îți

iubești nefericirea pentru că este alcătuită din nenumărate reveniri.

Un vis. îmi împing pietroiul pe bulevardul Saint Germain. îl parchez pe banda a doua. Un polițist îmi cere să circul cu pietroiul, altfel o să-mi facă proces-verbal. Sunt obligat să-l mut și, deodată, îl scap, iar el începe să coboare pe strada Saint Benoît, rostogolindu-se tot mai iute. L-am scăpat cu totul de sub control: trebuie spus că blocul ăsta de granit cântărește totuși șase tone. Ajuns la colțul străzii Jacob, se proțăpește în plafonul unei mașinuțe sport. Ui! Capota, portiera și drăgălașul care o conducea sunt storciți. Trebuie să completez un formular de constatare împreună cu văduva lui înlăcrimată și sexy, O mușc de umăr. La rubric „înmatriculare”, scriu: „S.I.S.I.F.” (model de ocazie). Și o iau din nou în sus, pe strada Bonapar-te, împingându-mi pietroiul, centimetru după centimetru, și transpirând sânge, după care îl las, în cele din urmă, în parcare Saint Germain des Pres. Mâine o să înceapă iar același circ. Și ar trebui să-mi închipui că sunt fericit.

BLÂNDEȚEA NOPTII

De când m-am hotărât s-o termin cu noaptea, ies în fiecare seară; trebuie să-i spun adio, nu? Lumea începe să afle că sunt singur. Un celibatar omnisexual de vârsta mea, la Paris, în 1995, este la fel de greu de găsit ca un FDS la Palace Hotel din Gstaad. Oamenii nu sunt conștienți că sunt mort de durere, pentru că am fost destul de slab întotdeauna, chiar și când îmi mergea bine. Mă plimb peste tot cu disperarea de gât. În seara asta, Alice m-a anunțat o dată în plus că nu mai poate să-l mintă pe bărbatu-su și că mă părăsește, în general, vinerea seara mă lasă baltă, ca să nu se simtă vinovată în weekend, apoi mă caută iar luna după-amiază. Prin urmare, l-am sunat pe Jean-Georges să-l întreb ce vrea să-i aduc la cină: vin sau un desert?

M-am hotărât s-o înșel pe Alice cu prietena ei cea mai bună. Julie nu s-a lăsat rugată când am invitat-o să mă însoțească la cină; i-am spus că îmi merge foarte, foarte rău, fiindcă am remarcat că nici o femeie nu rezistă când gagiul celei mai bune prietene zice că îi merge foarte, foarte rău. Chestia asta pesemne că redeșteaptă un simț al

datoriei, o infirmieră devotată, o Surioară a Săracilor care dormitează în ele.

Julie este foarte sexy, asta e principala ei problemă. Se plânge mereu că băieții nu se îndrăgostesc de ea. Ce-i drept, aceștia au o supărătoare tendință de a dori s-o răstoarne pe oriunde, ca să efectueze asupra ei o palpăre mamară, ba chiar globală. Nu o respectă prea mult, dar asta e și vina ei, pentru că nicio lege nu o obligă să poarte întotdeauna tricouri pentru copii de opt ani, care i se opresc mai sus de buricul stră-| puns de un inel auriu.

— Știi, dacă n-ai ceda imediat, s-ar îndrăgosti. Tipii sunt ca ardeii. Trebuie să-i lași la marinat.

— Vrei să zici că mă sfătuiești să le fac gagiilor ceea ce-ți face ție Alice? Julie asta nu-i chiar așa de prostuță.

— Ăăă... Dacă stau să mă gândesc bine, nu. Fii drăguță cu băieții, e mai bine să-ți fie milă de ei, sunt niște creaturi fragile.

Jean-Georges a făcut treabă bună. În casă, suflete senine conversează în deplină armonie. Agresivitatea a fost interzisă în domiciliul lui, care totuși dă pe dinafară de artiști celebri. Actori, cineaști, croitori, pictori și chiar artiști care încă nu știu că sunt așa ceva. Am remarcat că

oamenii, cu cât sunt mai înzestrați, cu atât sunt mai agreabili. Acesta e un principiu absolut. Mă așez cu Julie pe o sofa, ca să degustăm ceva.

— Îl cunoști de mult pe Jean-Georges ăsta? mă întreabă ea.

— Dintotdeauna. Nu trebuie să te iei după aparențe: în seara asta, aproape că n-o să schimbăm nicio vorbă și totuși este cel mai bun amic al meu, mă rog, una dintre singurele persoane de același sex a cărei companie o suport. Suntem ca niște homosexuali care nu se culcă împreună.

— Acum, îmi susură — îndreptându-se și vârandu-mi, cu aceeași ocazie, sub nas, globurile ei de carne — spune-mi, ce nu merge?

— Alice m-a lăsat, nevastă-mea la fel, iar bunica a murit. Nu știam că pot să fiu atât de singur.

Tot văicărindu-mă, mă apropii de ea, pe divan. A seduce o fată înseamnă mai ales a reduce distanțele. Trebuie să reușești să câștigi teren, centimetru cu centimetru, fără ca să se bage de seamă prea mult. Dacă vezi o fată care îți place, trebuie să te apropii de ea (la 2 metri). Dacă îți place și de la distanța asta, începi să

vorbești cu ea (la 1 metru). Dacă zâmbește când îi înșiri balivernele tale, o inviți să danseze sau să bea ceva (la 50 de centimetri). Apoi, te așezi lângă ea (la 30 de centimetri). Cum încep să-i strălucească ochii, trebuie să-i aranjezi cu grijă o șuviță după ureche (la 15 centimetri). Dacă te lasă să-i aranjezi părul, vorbește-i puțin mai de aproape (la 8 centimetri). Dacă respiră mai puternic, lipește-ți buzele de ale ei. Scopul acestei strategii este, evident, să obții o distanță negativă prin pătrunderea unui corp străin în interiorul acestei persoane (la aproximativ minus 12 centimetri, conform mediei naționale).

— Sufăr ca o piatră părăsită în drum, îi dau înainte cu vorba, reducând în continuare distanța care mă desparte de ireparabil. Nu, mai rău decât o piatră, pentru că nimeni nu părăsește o piatră, iar pietrele nu mor.

— Mda, e greu... Ești cătrănit, ce mai! încep să mă întreb ce-o găsi Alice la tâmpita asta încântătoare. Probabil că am fost prost informat. Nu poate fi prietena ei cea mai bună. Totuși îi dau înainte, făcându-mi numărul.

— În fine... Nu există scriitori fericiți. Primesc ceea ce merit.

— Zău? De ce? Tu scrii cărți? Credeam că te ocupi cu organizarea petrecerilor.

— Aăă... Da, e adevărat, dar am publicat, pe cuvânt, an de an, câteva texte pe ici, pe colo, cu chiu cu vai, spun privin-du-mi unghiile. Călătorie la capătul oricărui lucru¹, poate că ai auzit de ea.

— Aăă...

— Ei bine, e de mine. Tot eu am scris și Intolerabila inutilitate a ființei² și pregătesc Suferințele tânărului Marronnier³...

— Când o să fie următoarea ta petrecere? Ai să-mi trimiți o invitație, nu?

Note:

1 Aluzie la Călătorie la capătul nopții, de Louis-Ferdinand Celine. (N. t.)

2 Aluzie la Intolerabila ușurință a ființei, de Milan Kundera. (N. t.)

3 Aluzie la Suferințele tânărului Werther, de Goethe. (N. t.)

Au unele fete o asemenea privire de vacă, încât ai impresia, deodată, că ești un tren de țară. Dar trebuie să-mi dau osteneala; dacă ies cu ea, Alice o să crape, trebuie să mă țin tare, orice ar fi.

— Știi, Julie, principalul avantaj al divorțului e că îți permite să te speli pe mâini, fără să-ți rămână săpun pe deget...

— Zău? De ce?

— Păi, din cauza verighetei.

— Ah... de acord... Da' știi că ești haios?!

— În momentul ăsta ai vreun logodnic?

— Nu. în fine, da, mai mulți. Dar niciunul serios.

— Da, ca și mine.

— Ba nu, tu ești îndrăgostit de Alice.

— Da, da, dar chestia e ceva mai complicată. Cred că problema mea e că mă îndrăgostesc, dar nu reușesc să rămân îndrăgostit.

Exact în clipa asta mă aflu la o distanță milimetrică de gura ei „conturată”. Mă întreb dacă n-o avea niscaiva collagen în buza superioară. Sunt pe punctul de a încheia operațiunea, când își întoarce fața și îmi întinde obrazul. Țeapă.

De-ajuns. Gata cu abureala. Mă ridic și o abandonez pe sofaua ei. Biata creatură, înțeleg de ce o tratează tipii ca pe mașină de ras Bic. Oricum, aș putea sări pe gagica asta chiar în fața ta, Alice, și nici măcar nu te-ar deranja (dimpotrivă: te-ar excita). Nu te iubesc decât pe tine, o să trebuiască să admiți asta, chiar dacă nu vrei să schimbi nimic în viața ta. Vrei, nu vrei, există în orașul tău un tip care te iubește și suferă. Cea mai bună cale de a te face să cedezi este să-ți repet mereu chestia asta. Voi fi amantul tău cel răbdător, tortură calmă, tentație neclintită. Spune-mi Tantal.

După câteva ore, în timp ce eu răsfoiam *Blândețea nopții*, într-o veche ediție de buzunar, stând pe jos, în bucătărie, Julie flirta cu un tată și cu fiul acestuia, declanșând un frumos caft familial, în weekendul ăsta iar m-am făcut mangă. N-am plecat de la Jean-Georges vreme de trei zile. Ne-am hrănit doar cu Chipsters și cu Four Roses. N-am ascultat decât un disc: *Rubber Soul*, al Beatles-ilor. La un moment dat, mi se pare că Julien a compus un cântec, la pian. Eu, unul, nu mă ridicam decât o dată la trei ore, ca să mă pun iar pe băut, fiindcă, orice s-

ar spune, cel mai bun mod de a nu regreta ceva este să-l dai uitării.

XXXVI

FREE-LANCEI

Mă instalez în așteptare. Asta are meritul de a mă calma, îmi umplu Deșertul Tătarilor cu ce se nimerește. Astfel, vin unii, de exemplu, să-mi propună o cercetare de „slogan” pentru lansarea unui parfum feminin: Hipnoză de David Copperfield, Las Vegas.

Note:

4 *Tender is the Night* — roman al scriitorului american Francis Scott Fitzgerald. (N. t.)

Este plătită cu cincizeci de mii de franci noi (sau jumătate, dacă ideea nu este vândută). Trebuie să găsesc o frază scurtă, puternică, provocatoare, care să exprime în ce constă beneficiul consumatorului și, totodată, să inducă în mod pozitiv un „reason why”². Mai clar, să pună în evidență ideea că acest parfum le va permite femeilor

(ținta) să-i seducă pe bărbați (ținta țintei) și nu numai pentru o noapte, că va stârni o pasiune eternă și durabilă, grație priceperii fabricantului său. După o săptămână de reflecție, revin și propun această listă:

În loc să vă măritați, mai bine vă parfumați cu Hipnoza lui Copperfield.

Hipnoză de Copperfield. Nu e parfum, e magie.

Hipnoză de Copperfield. Parfum pentru diseară, pentru mâine seară și pentru toate celelalte seri.

Hipnoză de Copperfield. Ascunde, în fundul dublu, o poveste de dragoste.

Parfumați-vă cu Hipnoză și lăsați-o să acționeze întreaga viață.

Hipnoză de Copperfield. Parfumul ăsta e un truc. Hipnoză: flaconul care vă cufundă în amnezie.

Hipnoză de Copperfield. După, vă veți face că nu vă mai amintiți.

Ședința decurge foarte prost. Nimeni nu e mulțumit, nici măcar eu. Îi ascult, apoi părăsesc Parisul chiar în aceeași după-a-liază; mă duc la Verbier (Elveția), o stațiune de sporturi de iarnă din Valais. De acolo, după trei săptămâni de muncă, le faxez sloganul pe care îl

cunoașteți și care, într-un an, a făcut din acest produs liderul mondial al parfumurilor vândute în „food”:

HIPNOZĂ DE COPPERFIELD.

ALTFEL, DRAGOSTEA DUREAZĂ TREI ANI.

XXXVII

UN CINIC RĂSUFLAT

În fiecare seară, stau în fundul aceleiași cafenele, căutând o soluție. Degeaba îmi repet că sunt mort, pentru că totuși trăiesc în continuare. Am fost deseori pe punctul de a muri: strivit de o mașină (dar am evitat-o la țanc), căzut de pe o casă (dar m-am agățat de niște crengi), contaminat de un virus (dar mi-am pus un cauciuc). Ce păcat! Dacă aș fi murit, aș fi fost destul de avantajat, înainte să fi coborât în infern, moartea mă îngrozea. Astăzi, m-ar elibera. Nici măcar nu izbutesc să înțeleg de ce sunt oamenii atât de triști că vor muri. Moartea ne rezervă mai multe surprize decât viața. De acum, îmi aștept cu nerăbdare clipa morții. Aș fi încântat să părăsesc această lume și să știu, în sfârșit, ce e după. Cei care se tem de moarte nu sunt oameni curioși.

Problema mea e că tu ești soluția. Oamenii cei mai cinici și mai pesimiști sunt cei care se îndrăgostesc cu cea mai mare violență, fiindcă așa e bine pentru ceea ce au ei.

Note:

1 Free-lance (engl.) — liber-profesionist. (N. t.)

2 Reason why (engl.) — scopul. (N. t.)

Cinismul meu avea mare zor să fie dezmințit. Cei care critică dragostea sunt, bineînțeles, cei care au cea mai mare nevoie de ea: în străfundul oricărui Valmont¹ dormitează un romantic incorigibil care nu cere decât să-și scoată la iveală mandolina.

Gata, s-a zis, iar mă apucă, capcana se închide, mașinăria se pune în mișcare. Am chef din nou de o casă mare cu grădină însoțită sau chiar de cântul ploii pe acoperiș, la lăsarea serii, am poftă să culeg un buchet de violete, mână în mână cu Valmont — prototipul depravatului cinic și intrigant, personaj din romanul *Legături primejdioase*, de Choderlos de Laclos. (N. t.) ea, departe de oraș, să facem dragoste iar și iar, până când crăpăm de bucurie, cu mângâieri de consolare pentru că ne

este atât de bine împreună, pepene la gheață și jambon de Parma, Florența, Milano, dacă este timp...

XXXVIII

CORESPONDENȚĂ (III)

A patra scrisoare către Alice:

„Scumpul meu struț,

Mă gândesc la tine tot timpul. Mă gândesc la tine dimineața, umblând prin frig. Merg mai încet dinadins, ca să mă pot gândi la tine mai mult timp. Mă gândesc la tine seara, când îmi lipsești în toiul petrecerilor, unde mă îmbăt ca să mă gândesc la altceva decât la tine, obținând efectul contrar. Mă gândesc la tine când te văd și când nu te văd. Aș vrea atât de mult să fac altceva decât să mă gândesc la tine, dar nu izbutesc. Dacă știi un truc care să mă ajute să te uit, spune-mi-l.

Tocmai am petrecut cel mai urât weekend din viața mea. Nu mi-a mai lipsit niciodată nimeni așa cum îmi lipsești tu. Fără tine, viața mea e ca o sală de așteptare. Ce poate fi mai îngrozitor decât o sală de așteptare de

spital, cu lumina ei de neon și cu linoleumul de pe jos? Oare este uman să-mi faci așa ceva? Pe lângă asta, în sala de așteptare sunt eu singur, nu există alți răniți grav, cu sângele curgând, care să-mi insufle un sentiment de siguranță, nici reviste pe o măsuță joasă, care să mă distreze, nici distribuitor de bonuri de ordine, ca să pot spera că așteptarea mea va lua sfârșit. Mă doare burta foarte rău și nu mă îngrijește nimeni. Asta înseamnă să fii îndrăgostit: să sufăr de o durere de burtă al cărui singur leac ești tu.

Alice. Nu știam că acest prenume va ocupa un asemenea loc în viața mea. Auzisem lumea vorbind de nefericire, dar nu știam că are prenumele Alice. Alice, te iubesc. Trei cuvinte inseparabile. Tu nu te numești Alice, ci «Alice-te-iubesc».

Al tău Marc, din fundul cofei"

După cum prevăzusem, Alice m-a sunat luna următoare. Mi-a mărturisit că e nebună după mine și mi-a făgăduit că nu ne vom mai despărți niciodată. Am dezbrăcat-o încetișor, în-tr-un apartament împrumutat de o prietenă. E puțin spus că revederea noastră a fost

agreabilă. Această după-amiază de plăceri ar putea fi folosită ca metru-etalon la Sevres, în raionul „satisfacție sexuală de foarte înalt nivel între două ființe umane de sexe complementare”. Apoi, contrar promisiunii sale, m-a părăsit, epuizată, pe la nouă seara, iar eu am rămas din nou singur, să înfrunt orele.

XXXIX

COBORÂREA CONTINUĂ

E mai bine să vă avertizez imediat: nu este sigur că această poveste va avea un „happy end”. Ultimele săptămâni se numără printre cele mai triste și magnifice amintiri din viața mea și nimic nu mă îndreptățește să cred că această situație nu se va prelungi. Oricât aș încerca să forțez destinul, el nu este o pastă de modelat.

Săptămâna asta a avut loc sfârșitul lumii. Alice m-a sunat să-mi spună că pleacă în vacanță cu Antoine și că vor încerca să lipească la loc cioburile. De data asta, s-a terminat de-a binelea. Când am închis telefonul, nici măcar nu ne-am spus adio. Dragostea mea este Hiroșima.

Iată ce distrugeri poate pricinui pasiunea: aproape că tocmai am citat-o pe Marguerite Duras¹.

Mă uit la o muscă ce se izbește de fereastra camerei mele și mă gândesc că este ca mine: între ea și realitate se află o sticlă. Este despărțită de fericire printr-o piedică invizibilă.

Viața dublă este luxul schizofrenicilor. Alice are și varza grasă și slănina în pod: pasiunea interzisă, cu mine, și confortul călduț, cu soțul ei. De ce să aibă o singură viață, dacă poate avea mai multe? Schimbă gagii așa cum schimbă canalul la televizor (sper, cel puțin, că eu sunt „Eurosport”).

S-a terminat. S.A. T.E.R.M.I.N.A.T. Este de necrezut că pot scrie aceste zece litere cu atâta ușurință, când, de fapt, sunt incapabil să le accept. Uneori mi se întâmplă să am crize de megalomanie: dacă ea nu mă vrea, mă autoconving eu, atunci n-o mai iubesc! Tâmpita asta nu este la înălțimea mea? Cu atât mai rău pentru ea! Dar aceste tresăriri de orgoliu nu durează mult, pentru că n-am un instinct de supraviețuire atât de dezvoltat.

Vă rog să mă scuzați, scriitorii sunt niște oameni tânguioși, sper să nu vă plictisesc prea mult cu durerea

mea. A scrie înseamnă a face o plângere. Nu e mare diferență între un roman și o reclamație făcută la PTT. Dacă aș putea face altfel, n-aș rămâne închis în casă, să bat la mașină. Dar n-am încotro: n-o să reușesc niciodată să vorbesc despre altceva.

Uitați-vă ce am ajuns... Scriu aceeași carte ca și ceilalți... Cadril amoros... Părăsești o femeie pentru alta, care nu vine... Ce se întâmplă cu mine? Unde sunt serile mele decadente? Sunt încâlcit în probleme sentimentale teutonice... Parcă ar fi tânărul cinema francez... Dragostea e problema oamenilor care n-au probleme... Dar e prima oară când simt o asemenea nevoie fizică de a scrie... Altădată, când mi se vorbea de „nevoie”, mă făceam că înțeleg, dar nu pricepeam nimic... Chiar și această autodenigrare este o protecție (Merci, Drieu, merci, Nourissier...).

Altceva n-am ce povesti... Treaba asta trebuia să iasă într-o zi la lumină... Poate că nu e o tâmpenie să-mi generalizez cazul... Dacă sunt banal, atunci sunt universal...

Note:

1 Duras, Marguerite — scriitoare și cineastă franceză.
Autoarea scenariului de
film Hiroșima, dragostea mea. (N. t.)

Trebuie să fug de originalitate, să mă înham la subiecte eterne... Mi-e lehamite de lucrurile de mâna a doua... îmi fac ucenicia sincerității... Simt că există ceva, ca un râu ce curge la fundul acestei disperări, și că, dacă izbutesc să fac să țâșnească acest izvor, le-aș putea face un serviciu „veselilor tipi oarecare”, care au frecventat deja același gen de abis. Aș vrea să-i avertizez, să le explic totul, ca să nu li se întâmple o astfel de neplăcere. Este o misiune cu care mă însărcinez și care mă ajută să văd mai clar. Dar nu este imposibil ca râul să rămână pe [veci în subteran...

XL

CONVERSAȚIE ÎNTR-UN HOTEL DE LUX

Jean-Georges nu m-a mai văzut niciodată așa. Se căznește, cu disperare, să înveselească discuția, așa cum i-ar întinde o mână unui naufragiat. Suntem în barul unui

mare hotel, dar nici măcar nu mai știm care, pentru că am dat iama prin toate.

— Ia zi, tu crezi că dragostea durează trei ani? Mă privește cu milă.

— Trei ani? Dar e ceva enorm! Ce oroare! Trei zile ajung cu prisosință! Cine ți-a băgat tâmpenia asta în cap, flăcăiaș?

— Cică e o chestie hormonală, în fine, biochimică, mă rog... După trei ani, s-a zis, nu mai poți face nimic. Nu ți se pare trist?

— Nu, cuțulică. Mi-e egal. Dragostea durează cât trebuie să dureze. Dar, dacă vrei să dureze, cred că trebuie să te obișnuiești cu gândul că o să te plictisești ca la carte. Trebuie să-ți găsești persoana cu care ai chef să-ți împarți lehamitea. De vreme ce pasiunea eternă nu există, măcar să căutăm o plictiseală agreabilă.

— Da, poate că ai dreptate... Crezi că o să mă lecuiesc vreodată să alerg după năluci?

— Da, puișor. Tu iei problema pe dos. Cu cât cauți mai tare pasiunea, cu atât ești mai dezamăgit când dispare. Ceea ce trebuie e să cauți plictiseala, în felul ăsta vei fi întotdeauna surprins că nu te ia cu ictis-plictis. Pasiunea

nu poate fi „instituțională”, plictiseala e aia care trebuie să fie starea normală, iar pasiunea, cireașa de pe tort. Știi tu, frica de plictiseală...

— ...E deja ură de sine... Știu, mi-ai tot repetat... Pfff...

Când văd toate cuplurile astea de prieteni, care se detestă, se plictisesc, se înșală, își fac mutre și rămân împreună, în continuare, doar ca să dureze mariajul, nu regret că am divorțat... Mie, cel puțin, povestea asta o să-mi lase o amintire frumoasă.

— Pușlama mică, eu nu de Anne îți vorbesc, ci de Alice. Te și visezi în jurul ei, și tu nici măcar n-o cunoști. Uite, asta e boala ta: iubești o persoană pe care nu o cunoști. Crezi că ai suporta-o dacă ar trebui să trăiești împreună cu ea? Cu siguranță, nu: ceea ce vă excită pe voi este că nu puteți fi împreună. Eu, în locul tău, aș suna-o pe Anne.

— Jean-Georges!

— Ce-i, păsărel?

— Nu mai spune tâmpenii. Mai luăm un păhărel?

— OK, dacă ieși la interval.

— Jean-Georges, pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumu'.

— Tu ai suferit vreodată din dragoste?

— Nu, doar știi. Nu m-am îndrăgostit niciodată. Asta-i marea mea nenorocire.

— Uneori, te invidiez. La mine e mai rău: eu n-am RĂMAS îndrăgostit niciodată.

Tăcerea lui m-a făcut să-mi pară rău că i-am pus întrebarea asta. Și-a ferit privirea, care parcă i se acoperise cu o pâclă. Vocea i s-a făcut mai gravă:

— Nu mai tot inversa rolurile, pramatie. Eu sunt ăla care te invidiază, știi prea bine. Eu sufăr din naștere. Tu descoperi acum o durere pe care tare aș vrea s-o cunosc și eu. Hai să schimbăm subiectul, dacă vrei.

Poftim de vezi, nefericirea mea e contagioasă. Acum suntem doi cu vânătăi, bine ne mai merge.

— Tu crezi că sunt un nemernic?

— Da' de unde. Tu îți faci ucenicia, nu ești decât un mic copil, bombonel. Mai ai câțiva pași de făcut... Dimotrivă...

— Dimpotrivă ce?

— Dimpotrivă, ești un căcănar curist și o să îți-o trag mintenaș la ochiu' maro.

Și, nici una, nici două, japița mă înșfacă și ne rostogolim amândoi pe jos, dărâmând masa, paharele și fotoliile, și izbucnind într-un uriaș hohot de râs, în timp ce barmanul caută frenetic, în cartea de telefon, numărul de la secția de urgențe psihiatrice a spitalului Sainte Anne.

XLI

SUPOZIȚII

Apoi, s-a petrecut un lucru oribil: am început să dorm cu șosetele în picioare. Trebuia să reacționez, altfel, nu mai aveam mult și mă apucam să-mi beau propria urină. Mă zvârcoleam în pat, gândindu-mă la ce îmi spusese Jean-Georges. Și dacă avea dreptate? Trebuia s-o sun din nou pe Anne. La urma urmei — de vreme ce Alice tot nu voia să vină — poate că greșisem când divorțasem de ea. Nu era totul pierdut: după divorț, mulți oameni se îndrăgostesc, la loc, de soții lor. Uite-i pe Adeline și pe Iohnny. Nu, asta-i un exemplu rău ales. Aăă, Liz Taylor și Richard Burton. Nici acesta nu e chiar așa de bun.

Aș putea s-o recuperez pe Anne. Trebuia s-o recuperez pe Anne. Totul se putea repara. Nu încercaserăm totul. O

să încercăm totul. Ca să ne menajăm unul pe celălalt, ne-am abținut să vorbim și ne-am părăsit fără să ne spunem nimic. Vom fi din nou împreună și, în curând, vom râde când ne vom aminti de despărțire. Am avut noi parte și de chestii mai rele. au deschis televizorul. Suntem lăsați de capul nostru, incapabili să mai fim interesați de altceva în afara propriului buric. Totuși, am pus la cale un plan.

Nădăjduiam că nu voi fi silit să ajung la o asemenea extremă, dar plecarea lui Alice în concediu cu bărbatu-su merită o ripostă nucleară. De data asta mi-am lăsat baltă demnitatea. Planul meu constă în rechemarea lui Anne. Ridic receptorul, cu un zâmbet pe care l-aș vrea machiavelic, dar care nu este decât intimidat.

Nu, dacă stau să mă gândesc, n-am avut chestii mai rele. Pe vremuri, căsătoriile rezistau în fața unui foc de paie de genul ăsta. Azi, căsătoriile sunt niște focuri de paie. Societatea în care ne-am născut este întemeiată pe egoism. Sociologii numesc chestia asta individualism, când, de fapt, există un cuvânt mai simplu: trăim în societatea singurătății. Nu mai avem familii, nu mai avem sate, nu mai avem Dumnezeu, înaintașii ne-au eliberat de toate aceste piedici și, în locul lor.

XLII

EMOȚIONANTA STRATAGEMĂ

De când nu ne-am mai văzut? am întrebat-o pe Anne, la restaurant, în timp ce trăgeam deoparte masa, ca să se poată așeza pe banchetă, înainte, ne plăcea să luăm masa în aceeași braserie, stând unul lângă celălalt, dar asta a fost înainte, iar în seara asta luăm cina stând față în față. Ea mă observă, curioasă, înainte de a răspunde: — Patru luni, o săptămână, trei zile, opt ore și (spune asta, verificându-și ceasul) șaisprezece minute.

— Și patruzeci și trei de secunde, patruzeci și patru, patruzeci și cinci... începem prin a umple conversația cu toate lucrurile care ne îngăduie să ocolim esențialul: munca noastră, prietenii, amintirile. Ca și cum nu se întâmplase nimic din tot ce avusese loc. Dar Anne vede prea bine că sunt nefericit și se simte nefericită fiindcă nu este ea cauza. La desert, enervată, se înfige nițel în mine.

— Bun, cred că nu m-ai invitat la cină doar ca să depanăm povești despre vechii prieteni. Ce vrei să-mi spui?

— Păi... Mai sunt niște lucruri de-ale tale acasă, mă întrebam dacă nu vrei să vii să ți le iei. Și, cu ocazia asta, am putea să petrecem un weekend împreună, să vedem dacă...

— Ce? Ești căzut în cap sau ce ai? Noi suntem divorțați, băiete! Doar vezi prea bine că nu de mine ești îndrăgostit și, în afară de asta, ce mama dracului, nu sunt jucăria ta, să mă învârtești pe degete așa cum vrei!

— Sssst! Nu țipa așa...

Mă adresez vecinilor de la masa alăturată.

— Suntem divorțați și tocmai i-am propus să plecăm în weekend, dar ea a refuzat. Asta e, acum știți tot. Puteți să nu mai trageți cu urechea? Sau poate că viața împreună cu matracuca din fața dumneavoastră este așa de nasoală, încât aveți nevoie să trageți cu urechea la ceilalți?

Vecinul se ridică, eu, de asemenea, femeile ne despart, pe scurt, e ceva acțiune în cărțulia asta. Apoi plătesc nota și ieșim din restaurant. Afară, s-a întunecat și mai tare. Facem câțiva pași pe stradă, hlizindu-ne. Eu îi cer iertare. Ea zice că nu-I nimic. Pare să accepte ruptura mai bine decât mine.

— Marc, e prea târziu. Am atins punctul de la care întoarcerea nu mai este posibilă. Iubesc pe cineva, și tu la fel: nu mai are niciun rost să fim împreună.

— Știu, știu, sunt un caraghios... îmi ziceam că am mai putea încerca o dată... Ești sigură că nu vrei să te conduc?

— Nu, mulțumesc, o să iau un taxi... Marc, vreau să-ți vând un pont care o să-ți fie de folos în viitoarele tale legături cu femeile. Trebuie să înveți să te pui în pielea lor.

Și apoi, în clipa despărțirii, ne cuprinde deodată emoția. Ne stăpânim lacrimile, dar ele ne curg pe dinăuntru. N-am să-i mai aud râsul de copil. De el se va bucura, atunci când o va face să râdă, cel care mi-a luat locul. Anne a devenit o străină. Ne despărțim, luând-o fiecare în direcția lui. Ea se urcă în taxi, închide încet portiera, îmi zâmbește din spatele geamului și mașina se îndepărtează... Dacă am fi într-un film frumos, eu aș începe să alerg, prin ploaie, după taxi, iar la primul stop am cădea unul în brațele celuilalt. Sau ea s-ar răzgândi, dintr-odată, și l-ar ruga pe șofer să oprească, întocmai ca Audrey Hepburn/Holly Golightly, la sfârșit, în Breakfast

at Tiffany's¹. Dar noi nu suntem într-un film. Suntem într-o viață în care taxiurile continuă să circule.

Mai întâi, părăsești casa părinților și apoi, câteodată, părăsești casa primului tău mariaj, dar întotdeauna ești încercat de aceeași durere, care te face să te simți pentru totdeauna orfan.

Breakfast at Tiffany's (engl.) — Mic dejun la Tiffany.
Volum de Truman Capote, a stat la baza filmului realizat de Blake Edwards. (N. t.)

XLIII

EPISOD MESCHIN

Hoții cineză, amanții prânzesc. Dacă vedeți un cuplu într-un bistrou, la ora prânzului, faceți-vă că îi fotografiați și o să fiți luați la rost. încercați același lucru seara, cu alt cuplu: acesta va zâmbi, pozând pentru blitzul vostru.

Cum s-a întors din vacanța conjugală, Alice m-a și sunat. După ce m-am pus bine în pielea ei, imaginându-mi ceea ce îi trecea prin cap, i-am propus, cu răceală, să luăm prânzul tete-a-tete:

— O să aduc un proiector pentru diapozitive.

Ea nu m-a considerat deloc hazliu, ceea ce pica bine, fiindcă nici nu încercam să fiu. Cum a ajuns, mi-a jurat că a fost groaznic, mi-a certificat că n-au făcut deloc dragoste, dar am întrerupt-o:

— E foarte bine. în weekendul ăsta plec împreună cu Anne. Știm cu toții că nu e adevărat, în afară de Alice, care tocmai încasează o rachetă Scud în plină mutră.

— Ah!

— Vasăzică, reiau eu cursul conversației, a fost bine în călătorie?

Alice îmi trage o palmă, dar tot ea e aia care izbucnește în plâns, în ultima vreme, colecționez mese dramatice. Norocul meu: n-avem vecini de masă. Ghinionul meu: Alice chiar pleacă. Restaurantul n-o să mai fie prea animat. Și degeaba îmi savurez răzbunarea, fiindcă „Rămân singur cu o inimă plină de comori ce așteaptă să fie primite" (Paul Morand) și mă pun iar pe băut hectolitri, până când nu mai pot sta nici în picioare și nici măcar așezat, încă un prânz fără să halesc. Răzbunarea este o mâncare care nu se mănâncă!

Ceea ce mă uluiește mai tare nu e faptul că viața noastră e o piesă de teatru, ci că are atât de puține personaje.

Note:

i Joc de cuvinte. Corect: Răzbunarea e o mâncare care se mănâncă rece. (N. t.)

XLIV

CORESPONDENȚĂ (IV)

După o săptămână. Ultima scrisoare către Alice:

„Dragostea mea,

N-a ieșit nimic din weekendul cu Anne. Să nu mai vorbim despre asta. Ca și tine, voiam să am o certitudine, să fiu convins că am ales bine. Iartă-mă că ți-am făcut chestia asta. Voiam să simți și tu cât de mult am suferit când ai fost plecată în vacanță. E o tâmpenie, știu asta. Pentru că n-ai să știi niciodată cât m-a durut.

Alice, suntem făcuți unul pentru celălalt. Este înfricoșător. Cu tine, totul este frumos, chiar și eu. Dar

mi-e teamă de temerile tale. Nu pot suporta gândul că nu sunt singurul bărbat din viața ta. Îți urăsc trecutul, care îmi încurcă viitorul. Aș vrea ca toată această durere să folosească la ceva. De ce nu ai încredere în mine? Fiindcă sunt un nebun? E un argument care nu contează, pentru că și tu ești la fel de nebună. Crezi că ne iubim doar pentru că e complicat? În cazul ăsta, e mai bine să ne despărțim. Prefer să fiu nefericit fără tine, decât cu tine.

Dragostea noastră este indestructibilă, nu înțeleg cum de nu-ți dai seama. Viitorul tău sunt eu. Sunt aici, exist, nu poți continua să trăiești ca și cum n-aș exista, îmi pare rău. Așa cum zic Les Inconnus: «Ăsta ți-e Destinul».

N-avem dreptul să fugim de fericire. Majoritatea oamenilor n-au șansa noastră. Când se plac, nu se îndrăgostesc. Sau, când se îndrăgostesc, nu merge treaba în pat. Ori, când merge treaba în pat, n-au ce să-și mai spună după. Noi am trecut de toate aceste probe, cu felicitările juriului, numai că am fost respinși din cauză că nu mai suntem împreună.

Ceea ce facem este de neiertat. Haide să nu ne mai torturăm. Este criminal să nu te grăbești să fii fericit, când ai, în sfârșit, ocazia. Ne purtăm cu noi înșine ca niște

monștri. O s-o mai ținem mult așa? Pentru plăcerea cui? Este o mârșăvie să te chinui atât, și pe tine, și pe alții, degeaba. Nimeni nu ne va reproșa că am profitat de șansa care ne-a fost oferită.

Asta este, cu adevărat, ultima mea scrisoare, nu mai pot suporta să ne jucăm de-a șoarecele și pisica. Sunt la picioarele tale, descurajat, sfârșit, așteptând lovitura de grație. De la un anumit grad de intensitate a durerii, îți pierzi orice orgoliu. Nu-ți scriu pentru a-ți cere să vii, îți scriu pentru a-ți spune că voi fi întotdeauna aici. Un gest din partea ta, și ne vom întemeia ferma de struți. Niciun gest din partea ta, și voi fi mereu aici, pe undeva, pe aceeași planetă cu tine, așteptându-te. Te iubesc ca un nebun, nu te doresc decât pe tine, nu mă gândesc decât la tine, îți aparțin cu trup și suflet.

Al tău Marc, care plânge scriindu-ți."

XLV

ATUNCI

Atunci, îmi iau stiloul ca să scriu că o iubesc, că are părul cel mai lung din lume și că viața mea se cufundă în

el, iar dacă tu consideri că asta e o chestie caraghioasă, ești vai de capul tău, ochii ei sunt pentru mine, ea este eu, eu sunt ea, și când ea țipă, țip și eu și tot ce voi face vreodată va fi mereu pentru ea, îi voi da totul mereu și, până la moartea mea, n-o să fie dimineață în care să mă trezesc pentru altcineva în afară de ea și în care să n-o fac să mă iubească și în care să nu-i sărut iar și iar încheieturile mâinilor, umerii, sânii și atunci îmi dau seama că dacă ești îndrăgostit, scrii fraze nesfârșite, nu mai ai vreme să pui punct, trebuie să continui să scrii, să scrii, să alergi mai departe decât inima ta, și fraza nu vrea să se oprească, dragostea nu are punctuație, iar lacrimile stârnite de pasiune se preling, când iubești ajungi să scrii lucruri interminabile, când iubești ajungi întotdeauna să te consideri Albert Cohen, Alice a venit, Alice l-a părăsit pe Antoine, în sfârșit, în sfârșit a venit, și ne-am luat zborul mental și fizic, am luat primul avion pentru Roma, bineînțeles, în ce altă parte să te duci, Hotel Englitera, Piazza Na-vona, Fontana di Trevi, jurăminte eterne, plimbări pe Vespa, când am cerut căști, cel care închiria scutere a înțeles totul și a răspuns e prea cald, dragoste, dragoste neîncetat, de trei, de patru, de cinci ori pe zi,

durere de mădular, în viața voastră n-ați juisat atâta, totul începe din nou, nu mai sunteți singuri, cerul este trandafiriu, fără tine nu eram nimic, în sfârșit respir, mergem pe deasupra caldarâmului, la câțiva centimetri deasupra solului, nimeni nu vede asta în afară de noi, suntem pe perne de aer, le zâmbim fără motiv romanilor, care ne iau drept înapoiați mintal, drept membri ai unei secte, secta „Celor ce zâmbesc în stare de levitație”, acum totul a devenit atât de ușor, faci un pas, pe urmă altul, și asta-i dragostea, viața, roșiile cu mozzarella gâl-gâind de ulei de măsline pastele cu parmezan, nu ne terminăm niciodată mâncarea din farfurie, ocupați până peste cap să ne privim ochi în ochi să ne dezmierdăm mâinile să ni se scoale, cred că n-am mai dormit de zece zile, zece luni, zece ani, zece veacuri, soarele pe plaja de la Fregene facem poze cu Polaroidul, ca acelea găsite de Anne în sacul meu, la Rio, mi-e de-ajuns să respir și să te privesc, e pentru totdeauna, pentru totdeauna și pe vecie, e nemaipomenit, uluitor, cum ne înăbușă bucuria de a trăi, n-am mai trait niciodată așa ceva, simți ceea ce simt eu? n-ai să mă poți iubi niciodată atât cât te iubesc, nu, eu te iubesc mai mult decât mă iubești tu, ba nu, eu, ba nu, eu,

bine, amândoi, este atât de minunat să devii complet cretin, să alergi spre mare, tu ai fost făcută pentru mine, cum să exprimi prin cuvinte ceva atât de frumos, e ca și cum, ca și cum am fi ieșit din bezna adâncă pentru a intra într-o lumină orbitoare, e ca efectul unei pastile de Ecstasy care nu s-ar opri niciodată, ca o durere de burtă care dispare, ca prima gură de aer inspirat după ce ți-ai oprit răsuflarea sub apă, ca un răspuns unic la toate întrebările, zilele trec ca minutele, uiți de toate, te naști în fiecare secundă, nu te mai gândești la nimic urât, te afli într-un prezent perpetuu, senzual, sexual, adorabil, invincibil, nimic nu ne poate atinge, ești conștient că forța acestei dragoste va salva lumea, oh suntem îngrozitor de fericiți, tu urci în cameră, așteaptă-mă în hol, mă întorc imediat și, după ce ieși liftul, urc treptele câte patru odată, când ieși din lift eu sunt cel care îți deschide ușa, ah, aveam lacrimi în ochi pentru că fuseserăm despărțiți trei minute, când ai mușcat din-tr-o piersică coaptă sucul fructului se prelingea pe coapsele tale bronzate oh fir-ar al dracu' mi-e poftă de tine tot timpul, iar și iar, uite cum îți picur sperma pe obraz, oh Marc, oh Alice, am ajuns la orgasm, e luuung, e puteeernic, n-am vizitat niciun monument din orașul ăsta,

gata a apucat-o un răs nebun, da' ce-arn zis de râzi în halul ăsta, e ceva nervos, am juisat atât de tare, te ador, dragostea mea, în ce zi suntem?

XII

DUPĂ TREI ANI, LA FORMENTERA

ZIUAZ-7

E așa de Mult. Iată-mă la Formentera pentru a termina acest roman. Va fi ultimul din trilogia Marronnier (în primul, mă îndrăgosteam; în al doilea, mă însuram; în al treilea, divorțez și mă îndrăgostesc din nou). Degeaba încerc să înnoiesc atât forma (cuvinte stranii, anglicisme, turnuri bizare, sloganuri publicitare etc.), cât și fondul (nightclubbing, sex, drog, rock'n'roll...), îmi dau seama la iuțeală că tot ceea ce voiam era să scriu un roman de dragoste în fraze foarte simple — pe scurt, tot ceea ce e mai dificil de făcut.

Ascult zgomotul mării, în sfârșit, îmi încetinesc ritmul. Viteza te împiedică să fii tu însuși. Viața mea de la Paris este lipsită de cer. Mă screm să fac câte un text publicitar, faxez câte un articol, răspund la telefon, iute, alerg de la o

ședință la alta, mănânc câte ceva la botul calului, iute, iute, mă arunc pe scuter, ca să ajung în întârziere la câte un cocteil. Existența mea absurdă merita cu adevărat o frână. Să te concentrezi. Să nu faci decât un singur lucru odată. Să mângâi frumusețea tăcerii. Să profiți de lentoare. Să auzi parfumul culorilor. Toate chestiile astea pe care lumea vrea să ți le interzică.

Trebuie refăcut totul. Trebuie reorganizat totul, în societatea asta. În ziua de azi, cei care au bani n-au timp și cei care au timp n-au bani. A scăpa de muncă e la fel de greu ca a scăpa de șomaj. Cel lipsit de ocupație este inamicul public numărul unu. Oamenii sunt prinși în laț cu ajutorul banilor: își sacrifică libertatea pentru ca să-și plătească impozitele. Este din ce în ce mai evident că miza secolului viitor va fi suprimarea dictaturii impuse de firme.

Formentera, o insuliță... Un satelit al Ibizeii, din constelația Balearelor. Formentera este Corsica fără bombe, Ibiza fără crâșme, Moustique fără Mick Jagger, Capri fără Herve Vilard, Țara Bascilor fără ploaie.

Soare alb. Promenadă pe Vespa. Căldură și praf. Flori uscate. Mare de peruzea. Miros de pini. Cântec de greieri. Șopâr-le fricoase. Oi care fac meee.

— Niciun meee¹, le-o întorc eu.

Soare roșu. Gambas a la plancha². Vamos a la playa³. Lună portocalie. Gin con limon. Eu căutam liniștea și ea este aici, unde e prea cald pentru ca să poți scrie fraze lungi, îți poți petrece vacanța și în altă parte decât în comă⁴. Marea este plină de apă. Cerul se mișcă neîncetat. Stelele cad. A respira aerul ar trebui să fie întotdeauna o ocupație cu normă întreagă.

Note:

1 Joc de cuvinte intraductibil: Iln'y a pas de „mais” (fr.) — Niciun „dar”. (N. t.)

2 Gambas a la plancha (sp.) — Creveți pe plută. (N. t.)

3 Vamos a la playa (sp.) — Haidem la plajă. (N. t.)

4 Aluzie la romanul Vacanță în comă, de același autor. (N. t.)

Asta e istoria unui tip care se refugiază singur pe o insula ca să termine o cărțuție ce nu se cheamă Paludes.

Tipului, care ducea o viață de smintit, i se pare absolut ciudat să se afle singur cu sine, în natură, fără televizor și fără telefon. La Paris este mereu zorit, face pe dinamicul, aici însă nu se clintește cât e ziua de lungă, iar seara se plimbă mereu de unul singur. Modele îi sunt: Barnabooth, la Florența, Byron, la Veneția, panda, la grădina zoologică din Vincennes. Unica persoană căreia îi spune bună ziua este chelnerița de la San Francesco. Tipul poartă cămașă neagră, blugi albi, Tod's. Bea pastisuri și gin-limon. Halește chipsuri și tortillas. Nu ascultă decât un disc: Sonata Kreutzer, cântată de Arthur Rubinstein. Se pare chiar că ar fi fost zărit aplaudând un gol înscris de francezi în meciul Franța — Spania, gest care este de prost-gust, dar curajos, când ești singurul francez aflat într-o crâșmă dintr-un port spaniol. Dacă lați întâlni pe acest tip, fără îndoială că v-ați gândi: „Da' ce mă-sa face boul ăsta de franțuz la Fonda Pepe în extra-sezon?" Asta mă necăjește puțin, dat fiind că tipul în chestiune sunt eu. Așa că, ciocu' mic, merci. Eu sunt sihastrul care îi zâmbește vântului răcoros.

Peste o săptămână se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

II

ZIUA Z-6

Sun, de acord, când Alice l-a lăsat pe Antoine, apoi când ne-am mutat împreună în strada Ma-zarine (strada unde a murit Antoine Blondin), nu vă ascund că mi se întâmpla să fiu cuprins de panică. Fericirea este mult mai înfricoșătoare decât nefericirea. Faptul că dobândisem ceea ce doream mai mult pe lume mă umplea de fericire și, simultan, mă copleșea de îndoială. Oare voi face din nou aceleași greșeli? Nu eram altceva decât un romantic ciclic? Acum, că ea era aici, o voiam cu adevărat? Oare voi deveni prea tandru?

Oare mă plictiseam alături de ea? Oare când n-o să mă mai leg la cap, fir-ar al dracu'?

Antoine voia să mă omoare, s-o omoare, să se omoare. Cuplul nostru se întemeia pe cenușa unui dublu divorț, ca și cum trebuia să fie hrănit cu două sacrificii umane, pentru a clădi o nouă dragoste. Schumpeter numea chestia asta „distrugere creatoare”, dar Schumpeter era economist, iar economiștii sunt rareori sentimentali.

Noi am distrus două casnicii pentru a rămâne uniți, asemenea unui vârtej care își absoarbe victimele pentru a crește. Fericirea este un lucru atât de monstruos, încât, dacă nu crapi tu însuși din pricina ei, atunci îți va cere cel puțin câteva asasinate.

Jean-Georges a venit să stea cu mine la Formentera. Împreună, punem din nou lumea la cale, apoi vizităm peștii, sub mare. El scrie o piesă de teatru, prin urmare bea cot la cot cu mine.

Poem de citit în stare de beție:

La Formentera

Vei fermenta.

Pe drum ne întâlnim cu perechi bătrâne, de hippies pasti-lomani, care au rămas împreună, aici, din anii șaizeci. Cum or fi făcut de-au durat atât de mult? Mă fac să lăcrimez. Cumpăr iarbă de la ei. Mă abțiguiesc împreună cu Jean-Georges prin bombe, unde jucăm biliard. El îmi povestește despre amorurile lui. Tocmai a întâlnit-o pe femeia vieții sale, e fericit pentru prima oară.

— Iubire: nu trăim decât pentru asta, a spus el.

— Și pentru copii?

— Nici vorbă! Să le dai viață ca să trăiască într-o asemenea lume? E ceva criminal! Egoist! Narcisist!

— Eu, unul, le fac femeilor ceva mai bun decât un copil: le fac o carte, am declarant ridicând degetul în aer.

Îi aruncăm ocheade chelneriței. Este drăguță de-ți vine s-o mănânci, nu alta, poartă un bolero, pielea ei mată e ușor umbrită de un pufuleț, are ochii negri, se tine dreaptă, mândră ca o squaw1.

— Seamănă cu Alice, spun. Dacă m-aș culca cu ea, înseamnă că aș rămâne totuși fidel.

Alice este la Paris și o să vină aici peste o săptămână.

Peste șase zile se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

III

ZIUA Z-5

Chelnerița în rochie fără spate se numește Matilda.

E buună. Jean-Georges i-a cântat melodia lui Harry Belafonte: Matilda she take me money and run Venezuela.

Cred că m-aș putea îndrăgosti de ea, dacă Alice nu mi-ar lipsi atât de mult. Am invitat-o la dans, la barul Șes

Roqu-es. Ea bătea din palmele cu piele oacheșă, își ondula șoldurile, pletele îi zburau. Avea păr sub braț. Jean-Georges a întrebat-o:

— Scuzați-mă, domnișoară, căutăm un loc de dormit. Un cumva aveți la dumneavoastră acasă, por favor?

Ea purta un lăncișor fin, de aur, în jurul taliei și altul în jurul gleznei. Din păcate, Matilda nu ne-a luat banii și nu a fugit în Venezuela. S-a mulțumit să răsucească niște papiroase de iarbă împreună cu noi, până când am adormit sub cerul spuzit de stele. Degetele ei erau lungi și agile. Lingea cu pricepere hârtia țigării. Cred că toți eram destul de tulburați, chiar și ea.

Întorși la Casa, Matilda, complet dusă, s-a luat la trântă cu mădularul meu. Avea o savarină gigantică, dar musculoasă, care mirosea a vacanță. Părul îi trăsnea a sinsemilla. Țipa atât de tare, încât Jean-Georges i-a umplut gura, ca s-o facă să tacă; apoi, am schimbat locurile între noi, înainte de a ejacula în cor pe sânii ei mari și tari. Exact după ce am juisat, m-am trezit lac de apă, mort de sete. Un adevărat pustnic n-ar trebui să abuzeze prea mult de aceste plante exotice.

Peste cinci zile se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

Note:

1 Squaw — soție de indian piele-roșie. (N. t.)

IV

ZIUA Z-4

Omul singur redevine preistoric: după câteva zile nu se mai rade, nu se mai spală, mormăie. Pentru ca ființa umană să ajungă la civilizație, a fost nevoie de milioane de ani, în timp ce întoarcerea la Neanderthal îi ia mai puțin de o săptămână. Mersul meu este din ce în ce mai asemănător cu al maimuțelor, îmi scarpin testiculele, îmi mănânc cojile din nas, mă deplasez făcând mici sărituri. La masă, mă năpustesc asupra mâncării, înfulecând cu degetele, la grămadă, cârnați și gumă de mestecat, chipsuri cu brânză și ciocolată cu lapte, Coca-Cola și vin. Apoi, râgâi, pârțâi și sforâi. Țsta este un tânăr scriitor francez din avangardă.

Alice a sosit, luându-mă prin surprindere. Mi-a acoperit ochii cu mâinile, în piața Mola, cu trei zile mai înainte de data prevăzută pentru sosire.

— Ghici cine-i?!

— No se. Matilda?

— Ticălosule!

— Alice!

Am căzut unul în brațele celuilalt.

— Apăi, asta chiar că e o surpriză! Eram obligat să spun asta?

— Mărturisește că nu mă așteptai! Și, mai întâi, cine mai e și Matilda asta?

— Oh, nimeni... O localnică pe care a agățat-o aseară Jean-Georges.

Dacă asta nu e fericire, în orice caz seamănă mult cu ea: ronțaim Jabugo pe plajă, apa e călduță, Alice e bronzată, ceea ce îi face ochii verzi. După-amiaza ne facem siesta. Eu îi ling sarea de mare de pe spate. Nu dormim cine știe ce. În timp ce facem dragoste, Alice mi-i înșiră pe băieții de la Paris care au implorat-o să mă părăsească. Eu îi povestesc în detaliu visul meu erotic din

ajun. De ce toate femeile pe care le iubesc au picioarele reci?

Ne întâlnim cu Jean-Georges și cu Matilda la cină. Ei par foarte îndrăgostiți. Au descoperit că amândoi și-au pierdut tatăl anul ăsta.

— Dar pentru mine e mai grav, fiindcă sunt fată, spune Matilda.

— Detest fetele îndrăgostite de tatăl lor, mai ales când e mort, zice Jean-Georges.

— Fetele care n-au fost niciodată îndrăgostite de tatăl lor sunt fie frigide, fie lesbiene, precizez eu.

Alice și Matilda dansează împreună, parcă ar fi două surori nițeluș cam incestuoase. Ne lipim de ele. E așa de bine, chestia asta ar fi putut degenera, ne despărțim plini de regrete, dar își scoate pârleala fiecare în camera lui.

Înainte de-a adormi, fac, în sfârșit, un gest revoluționar: îmi scot ceasul. Pentru ca dragostea să dureze întotdeauna, e de-a-juns să trăiești în afara timpului. Cea care ucide dragostea e lumea modernă. Ce-ar fi dacă ne-am instala aici? Aici, nimic nu e scump. Aș faxa hârtiile la Paris, aș cere drepturi de autor de la mai

multe edituri, aş expedia din când în când câte o campanie publicitară prin DHL... Şi am crăpa de plictiseală.

Fir-ar să fie, iar m-a apucat angoasa. Simt cum se apropie primejdia. Mi s-a făcut lehamite să fiu eu. Mi-ar plăcea, cu adevărat, să-mi spună cineva de ce anume am chef. Ce-i drept, din vreme în vreme, pasiunea noastră devine tandreţe. Oare se pune iar în mişcare maşinăria? Trebuie să facem în aşa fel încât să ne crească din nou endorfinele. O iubesc şi totuşi mi-e teamă să nu ne plictisim. Uneori, ne prefacem dinadins că suntem plini de draci. Ea îmi spune:

— Bun... Mă duc la cumpărături... Pe curând...

Îi răspund:

— Şi, după aia, o să mergem să ne plimbăm...

— Să culegem rozmarin...

— Să mâncăm pe plajă...

— Să cumpărăm ziare...

— Să nu facem nimic...

— Sau să ne sinucidem... :

— Singura moarte frumoasă, la Formentera, e să cazi cu bicicleta, aşa cum a păţit cântăreaţa Nico.

Îmi spun că, dacă glumim cu chestia asta, înseamnă că situația nu e chiar atât de gravă. Suspansul crește. Peste patru zile se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

ZIUA Z-3

Fac dragoste cu Alice mai puțin frecvent, dar din ^^ ce în ce mai bine. Îi ating centimetrii pătrați preferați. Ea închide ochii, înainte, juisa o dată din două, dar acum juisează de fiecare dată. Mă lasă să scriu toată du-pă-amiaza. În timp ce lucrez, ea se bronzează pe plajă. Pe la șase seara, se întoarce și îi pregătesc o „arăbească” rece ca gheața, cu pastis și sirop de migdale. Apoi îi verific bronzul integral, îi mulg grepurile. Ea mă sugă și, după aia, eu i-o trag pe la buci. Apoi, ea citește peste umărul meu și îmi cere să suprim „i-o trag pe la buci”. Accept, scriu „o iau”, iar după ce se îndepărtează, îmi las nițel baltă Macintosh-ul. Țasta e prețul literaturii, Istoria Literară nu e decât un lung pomelnic de trădări, sper că mă va ierta.

Refuz să termin Blândețea nopții; am un fel de presentiment sinistru: după părerea mea, treaba nu merge prea strălucit între Dick Diver și Nicole. Ascult Sonata

Kreutzer, gândindu-mă la romanul eponim al lui Tolstoi. Povestea unui bărbat înșelat, care își omoară nevasta. Vioara și pianul lui Beethoven l-au inspirat să scrie despre acest cuplu. Ascult instrumentele întâlnindu-se, întrerupându-se, luându-și avânt, părăsindu-se, împăcându-se, supărându-se și, în cele din urmă, uninduse într-un crescendo final. Este muzica vieții în doi. Vioara și pianul sunt incapabile să cânte singure...

Dacă povestea noastră dă chix, eu o să rămân absolut blazat. Niciodată n-am să-I mai pot da atât de mult altcuiva. Oare o să-mi termin zilele regulând curve de lux și uitându-mă la casete video?

Note:

1 Pastis (fr.) — băutură alcoolică parfumată cu anason.
(N. t.)

Trebuie să mergă.

Trebuie să izbutim să trecem de limita celor trei ani.
îmi schimb părerea la fiecare secundă.

Poate că ar trebui să trăim separat. Viața în doi prea te uzează.

Eu n-am niciun tabu; nu mă șochează să facem schimb de parteneri. La urma urmei, dacă e să fiu încornorat, mai bine organizez eu toată treaba. Uniunea liberă — asta-i soluția: un adulter sub control.

Nu. Știu: trebuie să facem la iuțeală un copil!

Mi-e frică de mine. Numărătoarea inversă își înșiră zilele lui Damocles. Peste trei zile se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

ZIUA Z-2

Este o eroare să dorești o viață imobilă. Vrei ca timpul să se oprească în loc, ca dragostea să fie eternă, ca nimic să nu moară niciodată, ci să o ducă, trai neneacă, într-o perpetuă copilărie plină de răsfăț. Construiești ziduri de apărare și tocmai aceste ziduri îți devin, într-o zi, închisoare.

Acum, că trăiesc cu Alice, nu-mi mai construiesc ziduri. Iau fiecare secundă petrecută cu ea ca pe un dar. Îmi dau seama că poți duce dorul prezentului. Uneori, trăiesc momente atât de minunate, încât îmi spun: „Ia uite! Mai târziu voi regret momentul acesta; trebuie să nu uit

niciodată clipa aceasta, ca să mă pot gândi la ea din nou, atunci când toate vor merge prost." Descopăr că, pentru a rămâne îndrăgostit, e nevoie ca în fiecare din noi să existe o părticică de insesizabil.

Trebuie să refuzi platitudinea, ceea ce nu înseamnă să născocеști tresăriri artificiale și cretine, ci să știi să fii uimit în fața miracolului fiecărei zile. Să fii generos și simplu. Ești îndrăgostit în ziua în care pui pastă de dinți pe o altă periută decât a ta. Am învățat, mai ales, că, pentru a fi fericit, trebuie să fi fost foarte nefericit. Fără ucenicia durerii, fericirea nu este solidă. Dragostea care durează trei ani este aia care nu a urcat pe munți și nici nu a ajuns în prăpăstii, aia care îți cade mură-n gură. Dragostea nu durează decât dacă fiecare îi cunoaște prețul și e mai bine să-l plătești dinainte, altfel riști să achiți nota ulterior. Noi nu am fost pregătiți pentru fericire, fiindcă nu am fost obișnuiți cu nefericirea. Am crescut în religia confortului. Trebuie să știi cine ești și pe cine iubești. Trebuie să ai ucenicia terminată, pentru a trăi o poveste neterminată. Sper că titlul mincinos al acestei cărți nu v-a exasperat din cale afară: bineînțeles că dragostea nu durează trei ani. Sunt fericit că m-am înșelat. Dacă această carte a fost

publicată la Editura Grasset, nu înseamnă că spune neapărat adevărul.

Eu nu știu ce-mi rezervă trecutul (cum zicea Sagan), dar înaintez, fascinat de groază, fiindcă n-am încotro, înaintez, mai puțin nepăsător ca altădată, dar înaintez totuși, înaintez în pofida oricărui lucru, înaintez și vă jur că este frumos.

Facem dragoste în apa translucidă a unui golfuleț pustiu. Dansăm sub umbrare. Cochetăm pe marginea străduțelor prost luminate, bând Marques de Caceres. Nu ne mai oprim din mâncat. Asta-i viața adevărată, în sfârșit. Când am cerut-o în căsătorie, Alice mi-a dat acest răspuns plin de tandrețe, de romantism, de finețe, de frumusețe, de blândețe și de poezie: -Nu.

Poimâine se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

VII

Soarele este inexorabil. Poate că nu se observă, însă mi-au trebuit ore întregi să găsesc fraza asta. Păsările ciripesc, așa îmi dau seama că s-a făcut ziuă. Chiar și

păsările sunt îndrăgostite. Era vara în care Fugees reluseră *Killing me softly with his song*, al Robertei Flack, și știam că o să-mi amintesc de ea.

— Știi, Marc, că mâine va fi aniversarea celor trei ani de când suntem împreună?

— Șșșt! Taci! Ne facem că plouă, nu vreau să știi!

— Eu cred că e o chestie drăguță, nu văd de ce trebuie să fii nesuferit.

— Nu sunt nesuferit, pur și simplu trebuie să lucrez.

— Știi ceva? Ești un egoist plin de ifose, nu te interesează decât persoana ta și treaba asta începe să-mi facă greață.

— Ca să poți iubi pe altcineva, trebuie mai întâi să te iubești pe tine însuși.

— Problema ta e că te iubești atât de mult, încât nu mai ai loc pentru nimeni altcineva.

A plecat cu scuterul meu, ridicând în urma ei, pe drumul desfundat, un nor de colb fermecat. N-am încercat s-o opresc. După câteva ore, s-a întors și i-am cerut iertare sărutându-i picioarele. I-am promis că o să facem un grătar tete-a-tete, pentru a sărbători aniversarea noastră. Florile din grădină erau galbene și roșii. Am întrebat-o:

— După cât timp mă vei părăsi?

— După zece zile.

— Eh! Ce să-i faci dacă fericirea îngrașă?!

În același moment, la Paris, un artist numit Bruno Richard își nota în Jurnal această frază: „Fericirea este tăcerea nefericirii”. După asta, putea muri liniștit.

Mâine se vor împlini trei ani de când trăiesc cu Alice.

VIII ZIUA Z

Ultima zi de vară a sosit. Pe plajele de la Formentera se simte că suntem la spartul târgului. Matilda a plecat fără adresă. Vântul se strecoară pe după micile ziduri de piatră și pe sub tălpi. Cerul este inexorabil, în Baleare, ținuturile tăcerii devin tot mai întinse.

Epicur preconizează că trebuie să te mărginești la prezent, la plenitudinea plăcerii simple. Trebuie oare să preferi plăcerea, fericirii? În loc să te întrebi cât durează dragostea, nu e mai bine să folosești cel mai eficace mijloc de-a o prelungi, bucu-rându-te de fiecare clipă? Noi doi vom fi prieteni. Prieteni care se țin de mână, care se bronzează pupându-se în bot, întrepă-trunzându-se cu

delicatețe — lipiți de zidul unei vile — și ascultând Al Green, dar totuși prieteni.

O zi splendidă ne-a binecuvântat aniversarea. La plajă am înotat, am dormit, fericiți printre Fericiți. Barmanul italian de la chioșculeț m-a recunoscut:

— Hello, my friend Marc Marronnier! I-am răspuns:

— Marc Marronnier a murit. L-am omorât. De acum, aici nu mai sunt decât eu, iar eu mă numesc Frederic Beigbeder.

N-a auzit nimic, din cauza muzicii pe care o pune să urle de-ți sparge timpanele. Noi doi am împărțit un pepene galben și o înghețată. Mi-am pus din nou ceasul la mână. În sfârșit, devenisem eu însumi, împăcat din nou cu Pământul și cu timpul.

A sosit și seara. După un ocol pe la Anselmo, ca să bem un gin-Kas ascultând clipocitul vălurelelor ce se loveau de ponton, ne-am întors a la casa.

Noaptea era luminată de stele și de lumânări. Alice a pregătit o salată de avocado cu roșii. Eu am aprins un bețișor de tămâie. Aparatul de radio difuza, hârâind, un vechi disc cu muzică flamenco. Cotletele de miel se perpeleau pe grătar. Șopârlele se piteau printre azulejos¹.

Greierilor le-a tăcut fleanca dintr-odată. Ea s-a așezat lângă mine, zâmbind emoționată. Am băut câte două sticle de rose fiecare. Trei ani! Numărătoarea inversă luase sfârșit! Ceea ce nu înțelesesem eu e că o numărătoare inversă este un început. La sfârșitul numărării inverse există o rachetă care decolează. Aleluia! Bucurie! Minune! Și când te gândești că tâmpitul de mine era plin de angoase!

Ceea ce e mai fantastic este că viața continuă. Ne-am sărutat lung, mână în mână, sub luna portocalie, încercând să deslușim murmurul viitorului.

M-am uitat la ceas: era ora 23:59. încă șaiszeci de secunde și vom avea o certitudine.

Verbier-Formentera, 1994-1997

Note:

Azulejo (sp.) - dale de faianță decorativă a căror tonalitate dominantă este

albastrul. (N. t.)
